

Nebojte se

1 Zůstaňme na chvíli stát, zatímco skloníme před Bohem naše hlavy. S našimi skloněnými hlavami a srdci bych se rád dozvěděl, jestli nejsou v této budově dnes večer nějaké zvláštní prosby, za které byste si přáli, abych se pomodlil. Ať jsou prostě oznámeny zvednutím vašich rukou. Pán vám žehnej.

Matouš 18:20; Jan 14:13, 14; Římanům 10:17

2 Náš nebeský Otče, přistupujeme teď k tomu velikému trůnu ve jménu Pána Ježíše, protože nám bylo řečeno, že když přicházíme a o cokoliv prosíme v Jeho jménu, bude nám dáno. A nejprve bychom Ti chtěli poděkovat za ta nádherná shromáždění v průběhu těch čtyř večerů. Za ty Duchem naplněné lidi, kteří se zde spolu shromáždili. A shledáváme, že Písmo opět dokazuje správnost toho, že kdekoliv se shromáždí spolu dva nebo tři, tam budu já uprostřed nich. A byli jsme svědky toho, jak jsi uzdravoval nemocné, pronášel požehnání a sděloval lidem, co s nimi bude. A my jsme Ti za to velice vděční.

A my, jako bratři, tady na pódiu... Pane, jsem tak vděčný za tuto skupinu lidí, o které vím, že... Tito křesťané, tato znovuzrozená nemluvnátka, která právě v průběhu tohoto týdne přišla ke Kristu, Pane, prosím, aby jeden každý z nich tady našel pohodlí domova, domovský sbor a žil pro Tebe a pracoval, dokud nepřijde Ježíš.

A ať výsledky našeho společného sejití, způsobí staromódní probuzení, které zasáhne napříč celé toto město, Pane. Mnozí... ať neskončí, dokud nepřijde Ježíš. Ať je zde po celou dobu... ať je to známo v celé této zemi.

Otče, modlíme se za ty, kteří zvedli ruce. Ty víš, co se za nimi skrývá. My... Ty o tom všem víš, a tak my Ti to jednoduše svěřujeme a prosíme, abys vyslyšel jejich prosby.

A nyní, lámej pro nás chléb života, Pane. Přejeme si, abys k nám promlouval skrze Slovo, protože víra přichází slyšením Slova. A prosíme, abys nám dnes večer oznámil svou Boží vůli. Zjev se opět sám mezi námi tohoto večera, Otče. Děkujeme Ti za všechno, co bylo docíleno a řečeno a vyhlížíme toho velikého okamžiku vyvrcholení v této bohoslužbě. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

Můžete se posadit. Považuji to za jednu z mých velikých výsad, že mohu prožívat tento čas obecnství na tomto místě s takovými znamenitými lidmi, jako jste vy, tady v této posluchárně v Tucsonu. Byl

jsem tu pouze několik dnů, a já... spíše jsem tu byl několik dnů; uvažoval jsem, že kdybych sem přišel a nechal vás, aniž bych cokoliv řekl nebo aniž bych měl nějaké shromáždění, tak by to nebylo hezké. Nebyla mi dána příležitost, abych navštívil všechny tyto znamenité bratry, se kterými jsem se tady setkával od chvíle, kdy jsem byl na pódiu. A přál bych si, abych tak mohl zůstat v jedné každé církvi celý týden. Opravdu bych to rád udělal.

Ale jsem tak vděčný, že vy, znovuzrozená nemluvnátka, vy, kteří jste právě v průběhu tohoto týdne našli Krista... Kdybych já byl na vašem místě, našel bych si nějaký dobrý domovský sbor mezi těmito zdejšími muži, ten, který máte nejbliž nebo ten, který si zvolíte, abyste ho navštěvovali.

³ A já... sbory, které jsem navštívil; jsou tady někteří muži z těchto sborů. Navštívil jsem jejich sbory — muži opravdu roznícení ohněm pro Boha, planoucí horlivostí a usilující o to nejlepší, aby podrželi světlo evangelia. Jak si opravdově cením takových lidí. A zapamatujte si, že tito muži věří tomu stejnému evangeliu, kvůli kterému tu stojím a kážu je. Oni jsou mými sponzory. To jsou ti, kteří tu stávají na tomto pódiu. Oni se za to nestydí. Stojí za tím. Věřící tomu. Oni jsou zde, aby mě podepřeli, a každý večer se za mě modlí. A myslím si, že pokud nechodíte do žádného shromáždění, proč byste si právě neměli zvolit jednoho z těchto skvělých zdejších mužů a chodit do jejich sboru a mít s nimi obecnství? Kdybych tady žil a kdybych nebyl sám kazatelem, udělal bych právě to. Opravdu bych si našel nějaký dobrý, domovský sbor u některého z těchto mužů a zaujal své místo v Kristu.

A jestliže jste ještě nebyli nikdy pokřtěni, ti z vás, kteří jste odevzdali svá srdce Kristu, poradte se s některým z těchto mužů a přijměte křesťanský křest. A pak, jestli jste neobdrželi Ducha svatého, oni budou vědět, jakým způsobem to máte obdržet.

Chystám se o tom promluvit, bude-li vůle Páně, ráno, na snídani obchodníků, ohledně křtu Duchem svatým. Trochu jsem se tady vyhýbal jakékoliv nauce, protože jsme zde smíšenou skupinou. Ale ráno, bude-li vůle Páně, bych chtěl přednést evangelizační poselství o Duchu svatém. Nuže, domnívám se, že snídane začíná v devět (v osm, souhlasí to?), v osm hodin ráno.

⁴ A nyní bych chtěl někoho vyvolat; pokouším se ho najít od chvíle, kdy jsem přijel sem do Tucsonu. A možná někteří ze zdejších bratrů... ta paní může patřit k vašemu sboru. Myslím si, že jméno

Charlotta Raneyová jí něco napoví. Snad někdo z vás... znáte ji? Je z tohoto města? Charlotto, jsi tady? Já... Je to naše osobní přítelkyně a nemůžeme ji najít. Je ošetřovatelkou. (Někdo říká: „Je tu její dcera.“) Její dcera? To je skvělé. Jsem zvědav, jak je velká. Postav se, miláčku, kdekoliv jsi. Doufám, že nejsi příliš velká na to, abych ti říkal miláčku. Ó, aj. Je již příliš velká na to, abychom ji tak oslovovali, že ano! Děkuji. Vyříd' mamince, ať ji Bůh požehná; my ji milujeme a opravdu bychom se s ní chtěli vidět předtím, než odsud odjedeme a rádi bychom se dostali ke všem, kteří... Dej nám vědět, kde bydlíš, Billy Paulovi nebo někomu ze zdejších. My jsme se vás snažili najít v telefonním seznamu. Ptali jsme se všude a nemohli jsme vás najít. Mockrát děkuji. Naposledy, když jsem tě viděl, bylas takovým malým mrňouskem.

⁵ Tato paní Raneyová, její sestra, vyhlášená ošetřovatelka, byla jedním z prvních případů nemocných rakovinou, který jsem viděl, jak Pán uzdravil. Neměla ani tušení, kde se nachází, a tak dále, byla celá popálená následkem ozařování. A Pán mě povolal do této služby, právě jeden nebo dva večery předtím.

Och, od té doby již uplynulo mnoho a mnoho let, možná dvacet, snad dvacet pět let. Ona tehdy bydlela v Louisville a byla na seznamu nemocných na rakovinu v Louisville a dvacet let byla úplně odepsána. A nyní je ošetřovatelkou a je úplně zdravá a silná. A tady ta, to je její sestra, která odjela na západ... ona, tehdy s malým dítětem. A od chvíle, kdy jsme sem přijeli, snažili jsme se ji najít. A řekl jsem Medě, že (mé ženě) ... hledali jsme všude a nemohli jsme tomu přijít na stopu. A tak mi přišlo na mysl, že se možná někam odstěhovala nebo něco takového. A já... každý večer jsem přemýšlel o tom, jestli bych ji neměl vyvolat. A pak jsem si na kousku papíru poznamenal několik věcí, které bych chtěl říct, abych na to nezapomněl.

⁶ Já již stárnu. Řekl jsem to bratru Moore... Kolik z vás zná Jacka Moora? Určitě jej znáte, vy křesťanští obchodníci — je to znamenitý kazatel ze Shreveportu. On byl kdysi ve shromážděních jedním z mých spolupracovníků.

Řekl jsem: „Bratře Jacku, víš co, už nemám takovou paměť jako kdysi. Kdysi jsem si mohl věci zapamatovat velice snadno.“

„Ó,“ řekl, „to se stává, čím více je pokročilejší tvůj věk.“

A já řekl: „On už je dost pokročilý.“

Řekl: „Aj, jednou jsem někomu telefonoval a zeptal se ho: ‚Co si přeješ?‘“

Už jsme na této cestě daleko. On je ode mne jenom o čtyři nebo o pět let starší. Předpokládám, že já v tom tak daleko nedojdu. On prostě řekl — on je Ir a má smysl pro humor. Ale zavolat někomu a pak se ho zeptat, co si přeje, to by opravdu nebylo moc dobré. Nu, ještě jedna věc...

Já... Děkuji ti, sestro, miláčku, a přeji si, abychom se mohli určitě setkat. Řekni mamince, že se s ní chceme vidět a pak se vrátíme a ihned navštívíme sestru Margitu — strýček Bill.

⁷ Nuže, jsem vděčný, velice vděčný této skupině kazatelů, která sponzorovala tento zdejší program a Křesťanským... obchodníkům plného evangelia tohoto města. Jsem vděčný. Snažím se dostat do každého malého místa, kam jen mohu, ale nemůžeme se dostat ke všem. Právě zde sedí manažer, bratr Borders, který cestuje se mnou a připravuje tato shromáždění. A doma si vedeme ohledně toho záznamník — plný pozvání z celého světa; a bylo mi sděleno, že dnes ráno obdržel další, které mi má dát. Ale já obvykle... jdu prostě tam, kam se cítím být veden Bohem. A pak, když tam jdu, pak mohu přijít ve jménu Pána Ježíše, protože On mě poslal jakožto velvyslance. A cítil jsem se být veden, zatímco jsem byl zde, v Tucsonu, abych konal toto shromáždění. A myslel jsem si, že by to bylo skvělé, kdybychom mohli mít obecenství.

⁸ A kolik z vás si vzpomíná na Freda Boswortha, bratra F. F. Boswortha, toho velikého, starého Božího světce? On právě odešel domů do slávy, v osmdesáti čtyřech letech, právě nedávno.

A on řekl: „Bratře Branhame, víš, co znamená obecenství?“

Odpověděl jsem: „Myslím, že ano, bratře Bosworthe.“

Řekl: „Jsou to dva kamarádi na jedné lodi¹.“ Mějte místo pro druhého; a tak jsem za to velice vděčný.

A vždycky se mi vybavuje jedna historka. Vcházel jsem dovnitř a jeden z uvaděčů se se mnou setkal a podal mi ruku.

Řekl: „Hej, kazateli,“ řekl, „já jsem tvým spolubratrem.“

Odpověděl jsem: „Jsem rád, že jsem se mohl s tebou setkat.“

⁹ Představil se mi; byl to také Ir. A tak, jednou se mě někdo zeptal: „Jaké jsi národnosti, bratře Branhame?“

---

¹ Zde se jedná o slovní hříčku - fellows ship - přítel lod'

Řekl jsem: „Jsem Ir. A jestli může být spasený Ir, pak je tu naděje i pro celý svět.“

A tak on byl náhodou také Ir. A řekl: „Mám rád ty tvé lovecké příběhy.“ A řekl: „Já také rád chodím na lov.“

A tak tedy, musíte být vším, pro všechny, víte, abychom některé mohli získat pro Krista.

¹⁰ A když už je řeč o obecenství; vzpomínám si na dobu, jak jsem byl jednou v severním New Hampshire. A já jsem byl... Je to domov běloocasého jelena. A já jsem lovil ty malé, hnědé, potoční pstruhy. A měl jsem jedno své místo; bylo to daleko v horách, zabalil jsem si malý stan. Och, spatřil jsem místo, kde voda padala...

¹¹ A vím, že mezi rybáři mám mnoho přátel. Ale tady v Arizoně, od té doby, kdy jsem se přestěhoval, jsem ještě nenašel dostatek vody k rybaření. Všechnu tu svoji vypiju, protože... To je ta jediná věc... Já miluji tuto zem, ale opravdu bych si přál, abychom tu měli nějaká jezera nebo rybníky. A já, jakožto baptista, víte, mám prostě rád hodně vody. A tak oni...

¹² Tam jsem měl takovou tůňku, kde jsem rybařil, víte. Oj, já je prostě chytím, víte, prostě si s nimi rád hraji, a pak je pouštím. Ale kdybych náhodou nějakou zabil, pak si samozřejmě tu jednu sním. Již jsem tam v těchto končinách na svou muškařskou šňůru nachytl spoustu malých amerických sumecků.

A tak jsem celou noc prospal v malém stanu, byl jsem tam na několik dnů. A druhý den ráno jsem vzal do ruky svou malou sekeru a odešel. Myslel jsem, že si udělám trochu místa, když vykácím tamto křoví a že si budu chvíli hrát se pstruhy. A někdy druhý den se tam se svým malým stanem na zádech vrátím.

¹³ A cestou zpět... Byla tam matka medvědice se svými dvěma mláďaty a oni se dostali do mého starého, plátěného stanu. A tak... nejde o to, co sežerou, ale co zničí. Ó, aj! Oni rádi udělají pořádný rámus. Tímto způsobem jsou letničními do morku kostí. Oni to prostě milují. Vlezli tam a převrátili můj malý vaříč vzhůru nohama, pak jej rozmačkali a nadělali přitom spoustu rámusu. Nu, raději to nebudu komentovat, vidíte.

¹⁴ Mohu dokázat, že všechno, co v sobě neobsahuje emoce, je mrtvé. A tak, jestli vaše náboženství v sobě neobsahuje trochu emocí, raději je pohřbete. Abyste mohli zůstat naživu, musíte mít emoce.

A tak... Všimněte si, ta ubohá, stará... Vrátil jsem se tam. Slyšel jsem rámus. Podíval jsem se a tam ta stará matka medvědice se svými dvěma malými klacky — dostali se dovnitř a roztrhali všechno, co tam bylo. A tak jsem věděl, že to bylo... udělají z toho mého tábořiště spoušť a odejdou. Pak jsem se podíval a ta stará matka medvědice se postavila stranou. Pak začala kňučet, víte. Byla to černá medvědice. Oni jsou prostě... oni nejsou moc velcí. A tak ona poodešla stranou a volala na svá mláďata. Jedno z těch mláďat k ní přišlo, zatímco to druhé ne. Nuže, byl jsem zvědav: „Co se to pro všechno na světě děje?“

Měl jsem s sebou starou rezavou pistoli, ale ta zůstala ve stanu. A myslím, že ona už do té doby byla úplně zničená. Po ruce jsem měl pouze sekeru, a tak... Víte, stará medvědí mama s mláďaty, ona se může někdy rozzlobit, víte. Může vás poškrábat. A tak já jsem ji raději pozoroval, víte, ale celou dobu jsem měl na mysli strom, na který bych mohl...

15 Už jste někdy slyšeli o kazateli na skořicovém stromě? Nu co, každý strom je dobrý, když máš medvěda v patách. A tak jsem sledoval po očku ten strom a pozastavoval jsem se nad tím, co je vlastně s tím malým medvídkem. A on byl jednoduše... on nemínil odejít. Jeho maminka na něj neustále volala, ale on si prostě seděl dál. Byl takový přihrbený, asi takto. A já jsem uvažoval: „Na co tam ten malý přišel?“ A uvažoval jsem, že bych tam snad stihnul doběhnout a polapit tu starou pistoli. Ale pak jsem si pomyslel: „Och, musel bych tu starou medvědí mámu zastřelit — a byla by mi připsána na vrub — protože by to v lese zanechalo dva sirotky.“ A to jsem neměl v úmyslu udělat.

16 A tak jsem uvažoval: „Raději nespustím oči z toho stromu a budu sledovat, co tam ten malý má.“ A on byl takto shrbený a viděl jsem, že se tam pohybuje. A ta stará mama kňourala a chodila sem a tam, byla trochu nervózní a sledovala i mne. Když se otočila zády, aby se podívala na toho druhého medvídku, postavil jsem se tak trochu stranou, asi takto, pokusil jsem se obejitím trochu přiblížit, abych se přesvědčil, co vlastně ten malý... co ho tam tak zaujalo. A víte, co tam měl? Našel tam můj kbelík s melasou.

17 Víte, já mám rád lívance. A vím, že mnozí z mých spoluobčanů mají ty stejné choutky. A já prostě nevěřím v pokropení, miluji je opravdu pokřtít. Dobře je poleji, víte, spoustou té melasy... naposledy, když jsem snídal tady v Ramada... Jednou jsme měli znamenitou snídani a oni si dali takové dobré palačinky (my na jihu říkáme

palačinky). Ale víte... kdybychom je měli mít dnes ráno, tak řekněte číšníkovi, aby vám dal laskavě víc melasy, pokud ji máte rádi. To nebylo... tato věc, já jsem je musel *nakonec* posypat cukrem, víte, abych je dojedl.

¹⁸ Ale... každopádně, ten malý medvídek... ten malý klučina otevřel tlapkou kbelík. A měl svou... Víte, že oni mají rádi sladkosti. A on strčil tlapku do kbelíku s melasou, neuměl svýma *předníma* nohama jíst. A tak si jen ponořil tlapku a lízal, víte. A znovu ponořil tlapku a olizoval ji. A když celý tento kbelík vylízal...

Zakřičel jsem: „Běž pryč!“ Začal jsem na něj křičet. Ale on se dokonce ani neotočil. Ale potom, když celý ten kbelík vylízal, otočil se a podíval se na mne — nebyl však schopen otevřít oči, víte. Protože od konečku svých uší dolů po celém břichu byl od melasy.

¹⁹ A já jsem si pomyslel: „To je správné. V tom není žádné odsouzení.“ Je to právě tak, jako v dobrém, starodávném letničním shromáždění. Když si ponoříte své ruce do kbelíku s melasou nebo do džbánku s medem až po lokty a pak s výkřikem pronášíte slávu Bohu, pak mě nezajímá, co se děje okolo, člověk to ani nevnímá.

Ale, víte, zvláštní je na tom to, že potom, když skončil — ti ostatní tam stáli a hubovali ho — ale když byl hotov, ti ostatní s ním měli obecenství. Oni ho začali celého olizovat. Příroda skýtá některé zvláštnosti, je to tak, bratře? Oni ho celého olizovali. Nuže, tito lidé, kteří nenavštěvují tato shromáždění, mohou lízat vaši melasu, když shromáždění skončí. V pořádku.

²⁰ Jsme vděční, vděční za tuto skupinu znamenitých bratrů a za toto společenství ryzích lidí. A oni... Myslím si, že všechno vyšlo velice dobře. A my ne... my absolutně... jediná věc, kterou jsme nedovolili, to byly finance, žádný záťah na peníze. Bratr mi tam venku řekl, že má všechno až na sto dolarů zapláceno. Dal jsem mu šek. Řekl jsem: „Zapomeň na to. Rozumíš? Zaplatím to sám.“ A tak... pak jsme... všechno je v naprostém pořádku. A my si přejeme...

²¹ Jestliže je zde dnes večer někdo z personálu Ramada Inn, chtěl bych mu poděkovat, protože oni nám poskytli zdarma tuto budovu. Myslím si... já jsem nebyl... já vím... nevěděl bych o tom, kdyby mi to neřekl bratr Tony. Věřím, že to je... že kdyby byl někdo ve městě nebo chtěl vyhledat motel, mohl bych jim zcela určitě udělat reklamu a říci, že Ramada je tím vhodným místem.

²² Jestli jsou lidé tak ohleduplní k nám a k našemu náboženství

a našemu Kristu, myslím si, že bychom měli mít dost odvahy říci o nich něco dobrého. Je to tak. Ať tedy Pán požehná tuto instituci. My jsme vždycky přicházeli do těchto jejich zařízení, kdykoliv jsme projížděli touto zemí. Vždycky jsme se setkávali s velikou zdvořilostí. A Obchodníci využívají sály — v Phoenixu a všude, kde je to jen možné, aby se tam pořádala shromáždění a konference. A chtěl bych říci toto, pánové, pokud jste tady. Ať vás všemohoucí Bůh bohatě požehná. A na konci pozemské cesty prosím, aby Bůh otevřel své dveře a přivítal vás v tom čase ve svém velikém Království.

²³ A teď ještě jedna věc. (Nuže, mám tady spoustu různých věcí a poznámek, které jsem si udělal, a některé texty, které bych chtěl použít během několika minut.) Ale ještě jedna věc, vy zdejší z Tucsonu, vy jste opravdovými šťastlivci. Nuže, oni mi vždycky říkají, že Tucson je nejbližším místem k Hadesu, jaké existuje, protože je tu takové horko. Ale já vám říkám, já si to tady opravdu vychutnávám. A proč? Kdyby u nás doma bylo takové horko, nemohli byste vydržet v saku. Musela by být zapnuta klimatizace a velice byste se potili. Dobrá, já jsem nikdy... musel jsem těžce pracovat, ale nikdy jsem se tak nezapotil.

Ne, mně se tu líbí. Proč bychom na léto odjížděli na východ? Vždyť to je to správné místo. Ono je skvělé. Ono je každopádně mnohem lepší než ty močály tam u nás. Tohle se mi líbí. A doufám, že dobrotivý Pán mi dovolí se sem vrátit, někam se sem přestěhovat a zůstat na tomto místě. Opravdu mám toto místo rád.

A jedna z největších věcí, události... nebo jedna z největších vlastností tohoto místa... samozřejmě jsou to lidé, kteří dělají prostředí. Dokonce jsem... ve vašich obchodech a všude jinde — v takovém turistickém městě — okusil jsem to nejlepší zacházení, potkal nejpříjemnější lidi od té doby, co jsem tady v Tucsonu, takové jsem prostě nikde jinde nepotkal.

²⁴ A tak, když jsem sem přijížděl, pustil jsem si rádio a naladil jsem si zdejší stanici, která nevysílá nic jiného než křesťanskou hudbu. Je to stanice KAIR. A právě dnes jsem se dozvěděl, že hlavní stan se nachází právě zde v Ramada. Víte, co jsem udělal? (Pokud někdo z personálu stanice KAIR je tady.) Koupil jsem si rádio jen kvůli tomu, abych si ho natrvalo naladil tak, aby mé děti a můj dům, abychom mohli poslouchat ty správné věci.

Většina ze všech stanic, které kdykoliv naladíte, vysílají vždycky nějaký druh bugy-vugy nebo jak byste chtěli nazvat tyto nesmysly a rokenrol a všechny jiné hlouposti, které dnes existují. A tady něco

takového neuslyšíte. A já si myslím, že vy, křesťané, byste měli udělat všechno, co je ve vašich silách, abyste si zde tuto stanici udrželi. Je to tak. A naladte si to ve vašich domácnostech tak, aby vaše děti mohly poslouchat ty správné věci.

²⁵ Nuže, můžete poslouchat všechny druhy... Samozřejmě, je to interdenominační záležitost a jsou tam kázání všeho druhu. S některými bratry nemusíte souhlasit, kvůli jejich programu. Aj, kdybychom se dnes večer všichni posadili k jídlu a dali bychom si koláče — já bych si dal třešňový koláč, vy byste si dali jablečný, ale všichni bychom jedli koláče. Je to tak. A tak... oni jsou bratři. A mají právo na to, aby vyjádřili své názory.

²⁶ A tak si pusťte tuto stanici a poslouvejte tu znamenitou hudbu. A já si myslím... já si toho velice cením... kéž bych si to mohl vzít s sebou domů, KAIR a umístit to někde v Louisville, takovou rozhlasovou stanici, která vysílá celou dobu křesťanskou hudbu. To se mi líbí. Nechť Pán požehná tuto stanici KAIR.

²⁷ A pak, je tu ještě jedna radiostanice. Nemohu si vzpomenout na její název, ale ona také vysílá spoustu pěkné náboženské hudby. A já vám říkám a doufám, že to nebude tomuto muži vadit, když řeknu, že poslouchám po celou dobu bratra Gilmora. On má v této stanici vyznačenou určitou dobu. Zapomněl jsem, jak se tato stanice jmenuje, ale oni mají také... KAIF? (Nějaký muž v publiku říká: „Ne, KFIF.“) KFIF. To je další znamenitá stanice. Také si je ceníme.

²⁸ Víte, je to takové staré rčení, když chceme spočítat naše požehnání, rozhlížíme se kolem dokola; je to poněkud překvapující, když můžeme vidět, kolik dobrých lidí zůstává ještě na tomto světě a kolik příjemných věcí tu ještě stále máme. Nechť je za to Pán oslaven. Jsem rád, že mohu být Američanem. Jsem rád, jakožto misionář vracující se z jiných zemí, a tak dále, když se mohu vracet domů.

²⁹ Och, působí to bolest v mém srdci, když vidím, jakým způsobem... v jakém přepychu žijeme, zatímco ten zbývající svět hladoví; ale také, když vidíme taková nádherná místa, veliké překrásné kostely na každém rohu, a tyto chudé lidi tam venku, mnozí z nich ještě ani neslyšeli jméno ‚Ježíš Kristus‘.

³⁰ Já mám... tisíce malých černých chlapců stojí se stékajícími slzami po jejich tvářích, nemají na sobě ani kousek oděvu, neví, která je pravá a levá ruka; stojí tak celý den a celou noc nebo posedávají —

a poslouchají mě, jak mluvím o Pánu Ježíši. Oni o tom ještě nikdy neslyšeli. Řekněte jim, že existuje někdo, kdo je miluje. Ó, aj. To je to, co chtějí slyšet, něco jakože existuje Někdo, kdo je miluje.

Kdo by nechtěl být milován? Všichni si to přejeme. Všichni to potřebujeme. A pak způsob, jak to obdržet, je, abychom milovali někoho jiného a pak i vy budete hodni milování. Ať vás všechny Bůh požehná.

Doufám, že se setkáme ráno u snídaň s těmi, kteří budou moci přijít. A myslím si, že lístky budou rovněž dnes ráno v kanceláři. A jestliže se můžete zúčastnit snídaň, no, jsem si jist, že se nám dostane trošku více té melasy, pokud jen budeme mít nějaké lívance. A pak... a možná ji všichni nechtějí v takové hojnosti, víte. A tak...

³¹ Jednou jsem kázal v Misijní baptistické církvi tam na jihu v Georgii. To bylo... Kázal jsem dlouho do noci a dělal jsem velikou výzvu k oltáři a bylo už pozdě. A já jsem spal vzadu na verandě. A na té staré, plentou chráněné verandě byl průvan. A byl jsem unaven. Oni tam vstávají ve čtyři hodiny ráno a stará barevná žena přišla, volala mě třikrát, možná čtyřikrát. Nikdy na to nezapomenu. Řekla: „Velebný (to znamená tam na jihu kazatel), velebný!“ Řekla: „Miláčku, proč nevstáváš? Upekla jsem ti už čtyřikrát palačinky.“ Ať je požehnáno její staré srdce. Bylo jí kolem sedmdesáti. Domnívám se, že je už dnes ve slávě a odpočívá. „Už jsem ti dnes ráno po čtvrté upekla palačinky.“

Nuže, milujete všichni Pána? Ó, jak jsem rád. Nemáte i vy radost, že můžete vědět, že jste osvobozeni a že se cítíte šťastní a nestojí proti vám žádné odsouzení?

A chtěl bych také poděkovat tomu malému kvartetu za to, že zde zůstali, vím, že měli naplánována jiná místa a oni... a já vás budu poslouchat z gramofonových desek. Pořídil jsem si jich několik a také pásky a jiné věci. A myslím si, že jste znamenití lidé.

³² A tato malá zdejší dívenka! Aj, ó, aj, ona je jako slavík. Ona umí opravdu zpívat a také ti malí chlápci. A řeknu vám, jestliže mladý člověk, tento mladý člověk v brýlích... setkal jsem se s ním jednou večer a řekl jsem: „Synu, jednoho dne budeš zpívat bas.“ On se tak trošku pousmál a podíval se takhle zpod brýlí. Řekl jsem: „Možná se tomu divíš, proč jsem to řekl.“ Řekl jsem: „Inu, ty máš takový hlas jako čmelák ve sklenici.“ A on z toho byl velice potěšen. Jsou to všichni znamenití lidé. Ať vás Pán požehná.

Myslím si, že jsem maminku poznal správně. Jednoho večera zde byla

jiná žena a domnívám se, že tam někde sedí otec. Někdo poukázal na otce, ano. V pořádku. Ať ho Pán požehná. A doufám, že naše stezky se znovu někde v našem životě setkají. A pokud ne, budeme tam onoho rána stát při té bráně. Je to tak.

1. Petrova 1:8

33 Nuže, dříve než... Poté, když jsme se tak otevřeně vyjádřili, máme... a já věřím, že křesťany provází štěstí. Nikdy jsem nebyl smutný kvůli tomu, že jsem se stal křesťanem. Za všech okolností jsem šťastný, když si uvědomím, že jsem křesťanem. A, och, zvony radosti znějí v mém srdci, teď už je tomu nějakých třicet pět let od doby, co Ježíš Kristus vstoupil do mého srdce. Nikdy jsem to nebyl schopen vyjádřit. Je to nevyslovitelná radost plná slávy. Ale nyní, když přistupujeme ke Slovu, odložme na chvíli stranou náš smích a zahledme se teď na chvíli do Slova.

Pane Ježíši, pomoz nám teď, když čteme Slovo. A ať veliký Duch svatý, který byl poslán, jako náš učitel, byl poslán, aby nás vzdělával a vyučoval nás všem věcem a cestám Božím, ať On teď přijde a uchopí to Slovo a oznámí ho každému jednotlivému srdci podle jeho potřeb. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

Matouš 14:22-27

34 Nyní, pokud chcete otevřít Písmo, rád bych přečetl místo, které nalézáme u svatého Matouše ve 14. kapitole. A chceme začít 22. veršem.

Potom Ježíš hned své učedníky přinutil, aby nastoupili na loď a jeli napřed na druhou stranu, než rozpustí zástupy.

Když pak propustil zástupy, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil. A když přišel večer, byl tam sám.

Ale loď už byla uprostřed moře, zmítána vlnami, protože byl protivítr.

Při čtvrté noční hlídce² pak k nim Ježíš šel pěšky po moři. [och, promiňte]

Když ho učedníci uviděli, jak kráčí po moři, vyděsili se a říkali: „To je přízrak!“ A křičeli strachy.

---

² To je mezi 3. a 6. hodinou ráno

***Ale Ježíš na ně ihned promluvil a řekl jim:
„Vzmužte se, to jsem já! Nebojte se.“***

35 Nuže, kdybych měl nějak nazvat tento text (rád bych udržel toto krátké poselství v jednoduchosti a ve formě dramatu tak, aby i ti malí se z toho mohli radovat), chtěl bych nazvat tento text: „Nebojte se.“ Tři slova. Používám je dost často: „Věříte tomu?“ A pak: „Pojď a viz člověka.“ Je to krátký text skládající se ze tří slov. A nyní bych chtěl použít jako téma: „Nebojte se.“ A jako námět bych chtěl použít následující slova: „Shromáždění se svědectvími na moři.“

36 Už muselo být pozdní odpoledne. Slunce již zapadalo a začalo se smrákat, a oni byli všichni unaveni a zmoženi. Pro celou tuto skupinu to byl perný den. Statný, silný, svalnatý rybář s plešatou hlavou tlačil člun na Galilejské moře. A když ho měl nakonec připraven k plavbě, naskočil na palubu a posadil se vedle svého bratra Ondřeje. V Bibli se *takovému člunu* říkalo loď.

Skutky 16:31

37 Nuže, loď nebyla tím, čemu dnes říkáme loď. Tyto lodě byly většinou poháněny vesly. A oni měli... boky byly vysoké, protože na tomto moři byly dost často vysoké vlny, a tak lodě musely mít vysoké boky. A obvykle ke každému veslu sedli dva lidé, po každé straně této lodi, jeden za druhým. A někdy šest nebo osm mužů muselo tuto loď uvádět do pohybu. Oni byli povoláním rybáři z Galilejského pobřeží. Takové tam uvidíte i dnes. Od onoho dne se tam toho moc nezměnilo. Zůstává to stále stejné — stejným způsobem chytají ryby a používají stejné sítě, a tak dále.

Nuže, když otočili loď a odrazili od břehu, stály tam zástupy lidí. Zabrali několikrát vesly a zamávali jim na rozloučenou. A všichni volali: „Vraťte se, abychom se s vámi mohli ještě jednou setkat a každopádně s sebou přivezte Mistra, abychom se s Ním mohli setkat.“ Byli na cestě přes moře, nebyla to příliš velká vzdálenost, ale museli pořádně zabrat, aby to za noc zvládli.

A tak si dovedu svým způsobem představit, jak se cítili. Měli za sebou perný den. Byli svědky mnoha pozoruhodností, které se staly. Mnozí byli spaseni a uvěřili v Pána Ježíše. Nebylo snadné udržet tyto lidi v patřičné vzdálenosti od jejich Mistra, aby jim mohl sloužit a přinést život ztraceným. Byli unavení, opravdu vyčerpaní. A navíc museli ještě opustit své přátele...

38 Je na tom něco zvláštního, když opouštíme své přátele, když jim

musíme říci na shledanou. Není to jednoduché. Cítím to stejně tak a dovedu si představit, co oni prožívali, jelikož vím, jak to prožívám já. Právě, když se někdy trochu seznámíte s nějakou skupinou lidí a už je třeba... oni si začínají uvědomovat, že člověk není žádným supermanem, že je jednoduše bratrem. A oni se začínají... všichni se začínají cítit dobře. A pak musíš říct: „Na shledanou. Doufám, že se ještě někdy setkáme.“ Není to jednoduché.

³⁹ Já vyhlížím čas, kdy se setkáme tam, kde už nikdy nebudeme muset říkat na shledanou, tam na druhém břehu. A někteří z mých starých, vzácných zdejších bratrů, z mých společníků na lovu, já se tam s vámi setkám na těch loveckých stezkách na vysokou, někde tam, kde tomu nebude nikdy konec. Budu vás vyhlížet, někde tam na této cestě, pokud se však ještě s vámi nesetkám dříve, než budeme vzati.

A jak... oni určitě mávali; a pak několik mocných záběrů vesly a znovu mávali. A nakonec, když se moře utišilo a slunce se schylovalo k západu, ten malý člun si razil cestu mořem silou *lidských paží*, přenášenou do vesel. Udělali několik záběrů a pak znovu zamávali na rozloučenou. A pak, když ještě někdo někoho *na tu dálku* poznal, znovu mu zamával na rozloučenou. Asi takto se tato loďka vydala na plavbu. A nakonec zaznělo to poslední na shledanou, pokud ho jen mohli ještě slyšet.

A potom muselo zavládnout dlouhé ticho. Nikdo nic nemluvil, protože museli popohánět svůj člun kupředu. A museli se dostat do určitého rytmu, protože veslovali všichni společně; kdyby tomu tak nebylo, pak by loď začala plout jednou v tom směru, podruhé v tom. A tak rytmicky veslovali; a mohli být už pořádně unaveni.

⁴⁰ A byl to zcela jistě mladý Jan, kdo to vzdal jako první a chtěl nabrat dech, jak se tomu říká. On byl ještě mladý a jemný. Nebyl ještě tak silný jako ti staří mořští vlci, kteří byli zkušení na moři a měli za sebou bouře; museli pohánět své lodě. On byl určitě unaven jako první. A proto zřejmě řekl: „Víte co, bratři, odpočínme si na chvíli.“ A když se zastavili, odhrnul si své černé vlasy z očí dozadu, zatímco ten malý člun setrvačností protínal vodu a plul kupředu; a mohu slyšet, jak říká: „Cítím se, že bych chtěl vydat svědectví.“

⁴¹ To se mi líbí. Mám rád dobré shromáždění se svědectvími, pokud máte něco, o čem můžete vydávat svědectví. Nuže, když však nemáte nic a jen se postavíte a řeknete tu stejnou věc, kterou jste řekli včera večer nebo minulého roku, bude již působit nudně. Ale jestli máte opravdu čerstvé svědectví, které již nemůžete déle v sobě udržet,

jestli Pán pro vás něco udělal a vy si prostě musíte nějak ulevit, to se mi líbí.

42 Kdysi doma jsme tomu říkali „popcornové“ svědectví. Nuže, kolik z vás ví, co je to popcorn? Chtěl bych vám říct, co se u toho děje. Vezmete trošku toho žlutého zrna, hodíte je na rozžhavená kamna a ono poskakuje žluté nahoru do vzduchu, a pak se stává bílým a máte ho dvakrát tolik, ale pouze o poloviční váze. Bude vážit pouze polovinu toho, co předtím. To je svědectví. Vidíte? To působí svědectví. Tak trošku nažloutlé, bojíte se cokoliv udělat; a pak, než to zpozorujete, víte, moc a oheň Ducha svatého vás zasáhne. A z toho žlutého se stává bílé. A vy pocítujete, jak se vám ulevilo... vidíte, nejste více připoutáni k této zemi. A tak já mám rád popcornové svědectví.

Jozue 3:16, 17

43 Musel to být ten mladý Jan, který se chtěl s jedním takovým podělit. On se v té lodce postavil a řekl: „Nuže, chtěl bych jako první vydat svědectví, zatímco si odpočineme. Jsem úplně spokojen a přesvědčen, moji bratři. Dnes se mi to všechno vyjasnilo v hlavě, že nejsme stoupenci nějakého fanatika, kterýžto názor nám chce vnutit tento svět. My následujeme Toho, o kterém mluví Písmo. To se mi dnes stalo zcela zřetelné. Nuže, chtěl bych o tom vydat své svědectví.“

„Narodil jsem se a byl jsem vychován poblíž Jordánu. Vzpomínám si, jak před mnoha lety, když jsem *bydlel* na břehu Jordánu v blízkosti brodu, kterým procházel Izrael se svým mocným bojovníkem Jozuem; on vzal truhlu smlouvy a Duch svatý otevřel moře, spíše Jordán a oni procházeli na druhou stranu, všichni naši lidé, po suché zemi, když vstupovali do této země.“

„A vzpomínám si, jak na jaře, jak jsem tam odpoledne chodíval a trhal květiny na břehu Jordánu. Mohu ještě slyšet, jak mne volá maminka a říká: ‚Nuže, pojď, Jeničku. Musíš do postele, musíš si zdřímnout.‘ Malí chlapci si musí vždycky odpoledne na chvíli zdřímnout. A ona se posadila dopředu na verandu a konejšila mne ve svém náručí. Vidím jako dnes její krásný obličej, její krásné, velké židovské, hnědé oči, jak se na mě dívají, a ona mi vyprávěla biblické příběhy.“

Příslaví 22:6

44 A víte, běda, že naše matky se nemohou obejít bez dlouhého vysedávání v hospodách a na místech, kam by neměly vůbec chodit a nemají čas na kolébání svých dětí a na vyprávění jim některých z těch biblických příběhů. To je problém našeho národa v dnešní době. Každé dítě na ulici vám může vyprávět více o Davey Crockettovi, než

toho může říci o Ježíši Kristu. Je to tak. A jak ten obchodní svět z toho umí těžit. A aj, jen vychovej dítě takovým způsobem, jak by mělo být vychováno. To je pravda.

2. Královská 2:8; 4:32-36

45 „Nuže, a ona říkala... měla ve zvyku mi vyprávět příběhy. A jeden z těch poutavých příběhů, který jsem nejvíce miloval, kromě toho příběhu o malém chlapci a o tom velikém proroku Eliáš, který ho vzbudil z mrtvých... A já jsem miloval tento příběh a velice jsem byl zvědav, co to muselo být za muže, ten Eliáš. A ona mi říkala: ‚Víš co, Jeníčku? Ten stejný, veliký Eliáš a Elizeus, oni oba kráčeli touto cestou ruku v ruce a blížili se k této řece. Jen pomysli, není tomu tak dávno, co se to stalo. Tito dva velicí proroci se přiblížili k této řece a ta řeka se před nimi rozestoupila. A oni procházeli v blízkosti Jericha.‘“

2. Mojžíšová 16:8, 35; Skutky 7:36

46 „Nuže... ale ten nejpoutavější příběh, který mi vyprávěla a který ve mně vždycky hluboko utkvěl, byl (prosil jsem ji, aby mi ho vyprávěla každý den), jak Bůh vyvedl svůj lid z egyptského zajetí, kde se nacházeli jako otroci a provedl je pouští a zachovával při životě po dobu čtyřiceti let a dával jim pokrm z nebe. Tedy, ona mi to vyprávěla večer co večer... jak oni každé ráno vycházeli poté, co celý Izrael ležel utahaný v lůžkách a spal (protože ona mě právě uspávala v postýlce). Víte co? Vyprávěla, jak Bůh Jahve sestupoval dolů a příštího rána všude na zemi ležel chléb, a tak byli zaopatřeni na celý den.“

Kolossenským 1:16

47 „A já jsem říkal: ‚Maminko, maminko, copak Bůh měl nějaký zvláštní andělský sbor, který v noci pracoval a měl po celém nebi rozmístěnou spoustu pecí? A On... říkal: ‚Pospěšte si, tyto děti jsou hladové, abyste stihli upéci všechno tento chléb.‘ A pak další skupina andělů jej vzala dolů a rozložila ho po celé zemi?‘“

„Ona na mě pohlédla a řekla: ‚Ne, můj Jeníčku. Ty jsi ještě malý chlapeček. Ty tomu nerozumíš. Náš veliký Jahve, On je Stvořitelem. On nepotřebuje nějaké zvláštní anděly, kteří by pekli chleba. On nepotřebuje nějakou velikou pec v nebi. On pouze vyřkne své Slovo a ten chléb už padá dolů všude na zem. On je Stvořitel.‘ A já jsem to nemohl pochopit, jak se to vlastně mohlo dít. Ale ten příběh, tak či tak, vždycky na mne hluboko zapůsobil.“

Matouš 4:23; 14:19; Marek 6:40, 41

48 „A já jsem pozoroval našeho Pána v mnoha věcech, během uzdravování nemocných, a tak dále. Ale dnes, bratři, když jsem spatřil, jak vzal těch pět bochníků a ty dvě ryby z rukou toho malého chlapce,

to byla vlastně jeho svačina, a on byl jednoduše za školou. Když jsem jej spatřil, jak to vzal do ruky a řekl: ‚Rekněte lidem, aby se posadili po padesáti...‘ Jakmile jsem přiměl těch mých padesát lidí k tomu, aby se posadili, vylezl jsem na skálu a sledoval, co bude dělat. A když vzal jeden bochník chleba a rozpůlil ho a položil na talíř, a mezitím v Jeho ruce už byla další půlka upečeného chleba.“

Jan 6:31

49 „No, určitě jsou nějaké souvislosti mezi ním a Jahvem, protože On tento chléb a ryby tvořil přímo tam před mými zraky. Tohle nemohl vykonat nikdo jiný než sám Jahve. To je tentýž Bůh, o kterém mi vyprávěla maminka, jak tam kdysi dávno na poušti dával chléb z nebe pocházející ze stvoření. My jsme dnes na vlastní oči viděli, jak přímo před námi tvořil chléb.“

Žalm 33:9; Marek 6:41

50 Uvědomili jste si už někdy, jaký druh atomu musel uvolnit? Odkud pocházela ta mouka? Nejen mouka, ale to už byly upečené bochníky, které byly připraveny k jídlu. On měl rybu. Především musel nechat tyto ryby nějak vyrůst. Ale teď On láme rybu na dva kusy a na jejím místě se okamžitě objevila jiná ryba. Ale ta ryba, která se tam ukázala, už byla upečená, usmažená, a také vyrostla. Co vlastně udělal? Ó, On je Bohem! On to pouze vyslovil, a to stačilo. To znamená...

Matouš 6:30; Marek 6:44

51 Nuže, ten malý chlapec... ten jednoduchý oběd, který měl s sebou, to v jeho ruce nebylo nic moc, ale když odevzdal do Ježíšových rukou to, co měl, to stačilo k nakrmení tisíců lidí. A možná ta malá částka víry... Možná řeknete: „Dobrá, chtěl bych mít velikou víru.“ Ale tu malou víru, kterou máte... Vy máte dostatečnou víru, abyste chodili do shromáždění. A pak, jestliže máte natolik víry, proč byste ji neměli odevzdat do Ježíšových rukou; a pomoci ní budou nakrmeny tisíce, jestliže... Ve vašich rukou to není nic moc. Ale jakmile se to ocitne v Jeho rukách, pak to bude dělat zázraky, jestliže pouze dovolíte, aby se tato víra dostala do Jeho rukou.

Všimněte si, Jan byl celý vzrušený. Slyším, jak Ondřej říká: „Moment, synu. Nehoupej tolik tou lodí. Nic tě nehoní. Nebuď tak příliš rozrušen ohledně těchto věcí. Koneckonců víš, že se nacházíme uprostřed moře.“

Izaiáš 7:14; Jan 10:30, 37, 38; Jan 8:46

52 „Nuže, vždyť mé srdce je kvůli tomu vzrušeno,“ řekl; „když vidím a uvědomuji si, že se nám zde zjevil sám Bůh a je to člověk,

kterého se můžeme dotýkat.“ On řekl: „Jaký div, vždyť prorok řekl, že On bude Emanuelem, že Bůh zde bude reprezentován v Něm. A my Jej vidíme, jak koná tytéž skutky, které konal Otec. Není tedy divu, že On mohl říci těmto farizeům: ‚Když já... kdo mě může usvědčit z hříchů? Kdo mě může obvinít? Jestliže vše, co Bible říká, že bych měl udělat a já jsem neudělal...‘“

53 Víte, že hřích, to je nevíra. Víte... věděli jste, že lež není hříchem? Cizoložství že není hříchem? Pití whisky, kouření cigaret, klení, braní jména Páně nadarmo, že to není hřích? To jsou atributy nevíry. Vy to děláte, protože jste nevěřící. Je tu pouze jeden...

Jan 3:18

54 Jednou jsem tohle řekl v jisté Metodistické církvi. A nějaká stará sestra, která tam stála, víte, se svým stojatým límcem, řekla: „Kazateli Branhame, řekni mi, co je tedy hříchem?“

Odpověděl jsem: „Nevíra.“

To je pravda. Děláte to, protože jste nevěřící. Jestliže to děláte, zůstáváte dál nevěřícími. Je to tak. Existují pouze dvě možnosti: buď jste věřícími, nebo jimi nejste. Tak tedy Bible říká: „Ten kdo nevěří, je již odsouzen,“ vidíte. A tak hřích je... je to pouze vlastnost nevíry.

Jan 10:37, 38

55 A Ježíš řekl: „Kdo mě může obvinít z nevíry?“ A: „Nedělám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Pokud je však dělám, i kdybyste nevěřili mně, věřte těm skutkům, které dělám.“ A tak vidíte, tady On konal tu stejnou věc, kterou dělal Bůh.

Nuže, chtěl bych se vás na něco zeptat, bratři: Jestliže život Ježíše Krista se nachází v církvi, pak by církev měla zcela jistě dělat ty stejné věci, protože se v ní nachází ten stejný život.

56 Jestliže tady roste broskvoň a já vezmu z té broskvoně celý její život a na to místo vložím život jabloně, jaký druh ovoce na ní poroste? Jablka. Právě takový druh života, který se v ní nachází. Tedy, dobrá, jestliže ten život, který byl v Kristu, je v nás, pak bude přinášet totéž ovoce, které přinášel On. Musí to tak být.

57 A v jakém zmatku jsou dnešní lidé, kteří si myslí, že křesťanství je něco snadného. Že stačí zapsat své jméno do seznamu *členů*, dovolit někomu, aby ho pokropil nebo něco takového a podat kazateli pravici na znamení společenství, a že to je všechno, co je zapotřebí a jít si dál po svém. Tohle není žádné křesťanství.

Matouš 16:24; Římanům 8:1; 1. Korintským 12:13

58 Křesťanství znamená sebezapření. Znamená vzít kříž na každý den. Následovat Její. Umírat věcem tohoto světa. A když je všechno odsouzení pryč: „A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši.“ A jak se do Něj můžeš dostat? Připojením se? Nikoliv. Podáním ruky? Nikoliv. Nějakým sdružením? Nějakou činností? „Jedním Duchem jsme byli totiž všichni pokřtěni do jednoho těla.“ Křtem Duchem svatým jsme umístěni do Krista: „A tam již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha.“ Amen. Ó, to by mělo způsobit, že všichni vykřiknou. Amen. Tak či onak, najít se na tomto místě, to je ta správná věc.

V pořádku. Nuže, shledáváme, že potom povstává další muž a vydává svědectví; to musel být určitě Petr. Slyším, jak říká: „Mohu jako další vydat své svědectví.“

59 Víte, když máte nějaký námět, o kterém můžete vydat svědectví, pak je k tomu zapotřebí souhlas, protože se to dělo během plavby, a to svědectví bylo v podstatě za pochodu. Ta stará kocábka se houpala a ti bratři se plácali po nohou a báječně se bavili. Ó, kéž bych tam mohl být. Chtěl bys tam také být a naslouchat těm svědectvím? Malý Jan se určitě posadil a řekl všechno, co v této chvíli mohl říct. Povstal Šimon.

60 On řekl: „Víte, když Ondřej, když tam začal chodit k tomu muži, o kterém se v našem kraji tvrdilo, že je nějaký divoch — mám na mysli toho Jana...“ Církev považovala toho muže za někoho, kdo vstupuje na tenký led. Koneckonců jeho tatínek byl knězem. A on... víte, bylo to zvykem mezi našimi lidmi, že syn měl následovat otce v jeho povolání. Ale, víte, jeho dílo bylo tak vznešené. Místo toho, aby tam šel a „babral“ se v té veliké škole a byl tím naočkován... jeho mise byla příliš veliká. Bůh si ho odvedl na poušť ve věku asi devíti let.

61 „A on se ukázal asi ve třiceti letech, protože jeho poslání bylo uvést Mesiáše. A Mesiáše mělo provázet znamení a on měl vědět, co je to za znamení. Kdyby tam přišel a měl by v sobě nějaké ty denominační injekce, nu, někdo... nějaký veliký biskup by jistě řekl nebo velekněz by řekl: ‚Nuže, podívej, Jane, víme, že ty, jak ti bylo andělem sděleno, máš představit Mesiáše, a ty máš představit... nemyslíš si, že bratr ten-a-ten díky svému programu splňuje podmínky stejně tak?‘ On by to rovněž mohl udělat! Ale vidíte, on se oddělil od všeho tak, aby mohl jenom naslouchat a aby mohl spatřit, co o tom řekne Bůh.“

62 Myslím si, že odtud pro nás přichází pro dnešní večer hodnotná

lekce. Jestliže se oddělíme od lidských dogmat a věrovyznání, a tak dále a zahledíme se do Bible a přesvědčíme se, co o tom řekl Bůh... On by měl sám vědět o tom, co nechal napsat. To je jeho Slovo, jeho Kniha. A proto mám rád plné evangelium — ne jenom polovičaté; jako celek — plné evangelium.

Marek 1:10

63 Nuže, pak on řekl: „Víte co, náhle přiběhl Ondřej a sdělil *mi*, že tento kazatel řekl, že viděl nad tímto mužem znamení Mesiáše. Bylo to světlo v podobě holubice sestupující dolů a ten kazatel ho viděl. A bylo tam hodně lidí, a nikdo jiný to neviděl kromě toho kazatele. Sotva bych se nechal namluvit na něco takového. Už jsem slyšel všelijaké hlouposti, a tak jsem na to jednoduše zapomněl, víte. A jednou večer on přišel ke mně a řekl: ‚Měl bys tam jít a poslechnout si ho alespoň jednou. Zítra ráno bude tady na břehu a měl bys tam jít.‘“

„Dobrá,“ pomyslel jsem si; „chudák, starý Ondřej. Tahali jsme už spolu dlouho tuto starou loď.“

„Vzpomínám si, jak jsem jednoho dne hovořil se svým tatínkem, a on byl starým, dobrým farizeem. On prostě žil v této církvi, byl jejím pilířem. A jeho šedivé vlasy... Jednou v noci, po skončeném rybolovu... Byli jsme chudí. Museli jsme žít z tak skromného příjmu, jak to jen bylo možné.“

Římanům 1:2, 3

64 „Častokrát, když maminka s tatínkem ještě žili; ona nás měla ve zvyku shromáždit brzy ráno kolem sebe dříve, než jsme odešli, abychom rozhodili naše sítě do vody. Byli jsme zadluženi, a tak jsme museli nějaké ty ryby ulovit. A modlili jsme se k Jahvem, aby naplnil naše sítě. A jak se tatínek zaradoval, když se mu podařil veliký a bohatý záťah a když jsme je dostali na břeh a vystoupili a posadili se. Poděkovali jsme Bohu za to, že nám toho dne dal tolik ryb. A potom jsme mohli jít a zaplatit naše dluhy a měli jsme znovu něco k večeři a žili jsme v očekávání dalšího rána...“

„Jednoho večera poté, když jsme skončili díkuvzdání Hospodinu, vzpomínám si, jak se tatínek posadil na okraj našeho člunu. Zavolal mě k sobě a řekl: ‚Šimone, víš co, celý svůj život jsem toužil spatřit den, kdy uvidím Mesiáše. A On nám byl zaslíben mnoho let. Všichni naši lidé Jej očekávali. Mojžíš nám řekl o tom, že On přijde. Všichni další proroci mluvivali o Ném. Ale, Šimone, synu, my jsme neměli proroka již čtyři sta let. A církev se stala studenou a upadla do formálního stavu. Ale věřím, že se ten čas přiblížil. Podívej, jak moje vlasy

prošedivěly... tuším, že se toho nedožiji, abych to mohl spatřit.

Jsem již starý, ale předtím Šimone, než přijde Mesiáš, satan pošle spoustu falešného zboží, přijdou falešní mesiáši. A přál bych si, aby sis to Šimone, velice dobře zapsal ve své mysli. Nikdy se nevzdaluj od Písma.

Naším lidem bylo v této Bibli řečeno, že slovo Hospodinovo přichází k prorokům, výhradně k nim. A pak, tento prorok musí být nejprve dokázaný Bohem. On musí mluvit Slovo, a to Slovo se musí pokaždé naplnit.“

Jeremiáš 1:5

65 Oni se takoví narodí. Oni nebyli učiněni proroky pouhým vložím něčích rukou; oni se jimi narodili. Jsou dary proroctví, které mohou takto přijít, ale prorok se prorokem narodil. Takovým byl Jeremiáš. Ovšem, Bůh řekl: „Dříve než jsem tě zformoval v lůně tvé matky, ustanovil jsem tě za proroka nad národy.“

1. Mojžišová 3:15; Izaiáš 40:3

66 Izaiáš řekl, že Jan Křtitel, 712 let před jeho narozením, byl hlasem volajícím na poušti. Ježíš Kristus byl Synem Božím již před založením světa. On byl semenem ženy, které mělo potřít hadovu hlavu. Jistě.

1. Korintským 12:8-10, 28

67 Bůh je... Bůh ustanovuje tyto věci. Bůh ustanovil ve své církvi apoštoly, proroky, učitele, pastýře a evangelisty. Všechny tyto služby umísťuje Bůh ve své církvi. Pak je zde devět různých darů, které působí v této církvi. Ale to jsou úřady, které do církve přicházejí.

„A víte, on mi řekl: ‚Synu, my jsme následovali Mojžíše a jeho Zákon. Nuže, Mojžíš nám řekl, že Mesiáš, když přijde, že bude prorokem.‘“

68 „A tak jsem si pomyslel, že bych tam měl jít a přesvědčit se, co je to za mladého chlapíka, který tam rozněcuje tolik emocí. Mluví se, že lidé jsou Jím uzdravováni. A tak jsem si pomyslel, že bych tam měl jít. A jednoho dne, když jsme vytáhli a vyprali a rozložili naše sítě na břehu, On přišel a kázal. A já jsem si vzal poleno a posadil se na kousku vyplaveného kmene, na břehu. A když otevřel ústa, věděl jsem, že v tomto muži je něco jiného, protože promlouval jako člověk, který věděl, o čem mluví.“

Jan 1:42

69 „A když jsem se dostal k Němu blíž, podíval se mi rovnou do očí a řekl: ‚Ty se jmenuješ Šimon a jsi syn Jonášův.‘ Řekl, že... pozorujte. To mi stačilo. To bylo pro mne nejenom důkazem, že byl prorokem; On

mne znal dříve, než mne spatřil. On mne znal a rovněž věděl, kdo byl můj zbožný tatínek, který mi řekl, že to bude znak Mesiáše. Pro mne byla tato věc vyřešena.“ Ó, ach! Jak on byl rovněž celý vzrušený.

Jan 1:45

70 Musel to být určitě Filip, který v tu chvíli vyskočil a řekl: „Dovolte mi vydat svědectví. Počkejte na okamžik. Dovolte, abych také něco řekl.“ Řekl: „Nuže, bratře Natanaeli, nesmíš se červenat.“ Řekl: „Já jsem tam v té době stál, bratři, pokud si na to všichni vzpomínáte. A viděl jsem, jak se to stalo. A věděl jsem, že to bylo... to bylo mesiášské znamení. A víte, bylo to krátce poté, co Filip a já, my jsme tam na tom místě studovali Písmo. Oběhl jsem tady kolem té hory, asi patnáct mil a řekl... našel jsem Filipa pod stromem, jak se modlí. A já řekl: ‚Filipe, pojď a podívej se, koho jsem našel, Mesiáše a... toho, o kterém mluvil Mojžíš, je to Ježíš z Nazaretu, syn Josefův.‘ A Natanaeli, vzpomeň si, co jsi řekl.“

„Ano, určitě si vzpomínám.“

Jan 1:47

71 „Dobrá, ty jsi řekl: ‚Může být z Nazaretu něco dobrého?‘ A já řekl: ‚Pojď a podívej se.‘ A když jsme tam přišli, vzpomeň si, co jsem říkal; vyprávěl jsem ti o tom, co On řekl Šimonovi a řekl jsem ti, že i tebe by mohl poznat, kdo jsi. A když jsi tam přišel a řekl: ‚Musím se přesvědčit, abych tomu uvěřil.‘ A vzpomeň si, jak jsi tam přišel se svými rukama za zády a víš, co se stalo, jakmile jsi vstoupil do Jeho přítomnosti?“

„Jistě.“

On řekl: „Hle, opravdový Izraelita, v němž není žádná lest!“

Jan 1:48, 49

72 „Vzpomínám, jak jsi splaskl. Ty jsi řekl: ‚Rabi, odkud mne znáš? Jsem tady. Byl jsem zrovna přiveden do tohoto shromáždění. Odkud mne znáš? Ty jsi mne nikdy ve svém životě neviděl. Odkud mne můžeš znát?‘“

„Řekl: ‚Dobrá, dříve než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkovníkem, viděl jsem tě.‘“

„Ó, vzpomínám si, co jsi řekl. Přiběhl k Němu a řekl jsi: ‚Rabi, ty jsi Boží Syn, ty jsi král Izraele.‘“

Marek 10:46-52

73 To musel být Ondřej, který řekl: „Teď je řada na mně, abych vydal svědectví. Vzpomínáte si na to, když jsme přemýšleli o tom, že

bychom měli jít do Jericha? A víme, jak tam dole v Jerichu, jak tam přišel onoho dne ten starý slepec. A my jsme ho neslyšeli ani volat. Och, jak on vytrvale křičel. Ale jeho víra zastavila Pána, a byl mu vrácen zrak.“

Jan 4:7, 27, 32

74 „Pamatuješ si, co bylo v Samaří, když jsme se tam zastavili, abychom šli koupit něco k snědku? Zatímco jsme byli pryč... chtěli jsme, aby šel s námi, abychom společně něco koupili. A On nechtěl. Prostě nešel. Řekl: ‚Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.‘ Když jsme se pokradmu vrátili zpět, našli jsme ho, jak hovoří s nějakou vykřičenou ženou. Ona byla neblaze proslulou ženou. Pomysleli jsme si: ‚Co to zde náš Mistr u té studny dělá, že mluví s takovou vykřičenou ženou?‘ A tak si vzpomeňte, my jsme se potají přiblížili a zůstali jsme za křovím a poslouchali, o čem spolu mluví. A On jí řekl: ‚Ženo, dej mi napít.‘ A byli jsme překvapeni, že se vůbec náš Mistr může dát do řeči s takovou ženou.“

Jan 4:16, 17

75 Vidíte, oni ještě tehdy nebyli úplně obráceni. Také dnes máme lidi tohoto druhu, kteří si myslí, že křesťan by neměl mluvit s opilcem nebo s prostitutkou. To je právě ta osoba, se kterou bys měl promluvit. To je ta osoba, se kterou by měl... s tím člověkem, který je na dně. Taková osoba potřebuje, aby byla pozvednuta. Ona je právě tou, která potřebuje Boha.

„A tak jsme ho poslouchali a ten rozhovor pokračoval dál. A nakonec jí řekl: ‚Jdi, zavolej svého muže a přijď sem.‘ A ona odpověděla: ‚Nemám muže.‘“

Jan 4:17-19

76 Ondřej řekl: „Vzpomínáte si, jak jsme zírali jeden na druhého? Aj, tentokrát se zmylil. Tentokrát nebyl opatrný, protože jí tady řekl: ‚Jdi, přiveď svého muže,‘ a ona říká, ‚já nemám muže.‘ A On jí řekl: ‚Řekla jsi pravdu.‘ A potom jsme všichni žasli. Co na to teď řekneme? Řekl té ženě, že měla manžela a ona se otočila a řekla, že žádného manžela nemá. A tady náš Mistr, zde je prosím ten mesiášský znak, po kterém jsme tolik toužili, a tady to selhalo. Byli jsme udiveni, koukali jsme jeden na druhého. A On řekl: ‚To jsi řekla pravdu, protože jsi měla pět mužů a ten, kterého máš teď, se kterým žiješ, není tvůj muž.‘ Jen si vzpomeňte, jak se tato žena na Něj podívala a řekla: ‚Pane, vidím, že jsi prorok.‘“

Marek 3:22; Jan 4:19, 25, 26

77 Nuže, ta velká Světová rada církví tehdejší doby, když na to

pohleděli, řekli: „Ten muž, to je hadač. Ten muž má ďábla, je to Belzebub.“ Myslíte si, že by náboženští vůdci mohli udělat takový závěr s ohledem na čas, ve kterém se to mělo stát na základě Písem? Ale oni to ve skutečnosti udělali a dělají to i dnes. Nuže, oni říkají: „Ó, v tom muži je zlý duch, podívejte, co On dělá. Je to prostě Belzebub, jen koukněte, čím je.“

Ale tato malá vykřičená žena řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ Odkud mohla vědět, že On je prorok?

Protože On jí odhalil něco z jejího života. Řekla: „Ty jsi prorok.“

A ona řekla: „Nuže, my víme, my Samaritáni, my víme, že když přijde Mesiáš, On má dělat tyto věci. On nám oznámí všechno.“

Jan 4:28

⁷⁸ A Ježíš se jí podíval přímo do očí a řekl: „To jsem já.“ A to stačilo. Již nepadla žádná další otázka. Znamení bylo předloženo. Ona ho přijala. Poznala to. Položila na zem džbán s vodou a rychle spěchala do města.

Jan 4:29

⁷⁹ Nuže, podle tradice (a všichni cestovatelé jsou si toho vědomi), by ona něco takového neměla udělat. To nebylo etické chování pro takovou vykřičenou ženu, pro takový druh ženy, aby se dávala do řeči s muži na cestě. Nikoliv. Ale sledujte, ona něco našla. Ona se podobala domu hořícímu za větru. Nemohli ji uhasit. Našla něco opravdového. Běžela ulicí a volala: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to snad Mesiáš?“ Amen! Bože, dej nám více takových nově obrácených.

Jan 4:18, 25, 29, 39

⁸⁰ „Víte, že čekáme Mesiáše,“ řekla. „My ho očekáváme. A tady u studny sedí muž, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Není to právě to znamení Mesiáše, které máme očekávat?“ A oni ho vzali do města. On už to pak ani jednou nezopakoval. Ale Bible říká, že tito muži z města mu uvěřili kvůli svědectví té ženy. Amen! Ó, jak Bůh může konat věci! Oni tomu uvěřili. A ten muž nikdy předtím v tom městě nebyl; a On se tam postavil a řekl té ženě, že měla pět mužů. A to byla pravda. A to byla ta hodina a ta doba a oni tomu uvěřili.

⁸¹ A proč my tomu nemůžeme uvěřit? Proč tomu nemůže uvěřit Tucson? Proč tomu nemůže uvěřit církev? Proč tomu nemůže uvěřit Amerika? Proč tomu nemůže uvěřit svět? Zde je Písmo, které říká, že by to tu mělo být v této době, a je to tu s námi. A víte, obávám se, že církev je plná vyprávění milostných příběhů z časopisů místo Božího

Slova. Hle, v čem to vězí. Oni vám dovedou říci více o tom, kdo bude další filmovou hvězdou, než by vám byli schopni říci o působení Ducha svatého. Amen! Je to tak.

⁸² Kdybychom věnovali více času, abychom u toho zůstali v úterý večer a ve středu večer a chodili do sboru na modlitební shromáždění, místo abychom seděli doma a dívali se na televizi „Kdo miluje Zuzanu“ nebo něco takového a nevynechávali shromáždění, pak bychom věděli více o Bibli, byli bychom více informováni o tom, co se má stát v tomto dni. Je to tak. Ale vidíte, my se tomu vyhýbáme. Bůh nám dal církve, znamenité pastory a lidi naplněné Duchem a my jednoduše... my jsme se v našich duších stali tak otlí a mrtví, že už je nám to všechno jedno. Ó, aj! My potřebujeme, aby s námi bylo zatřesen. Potřebujeme, aby se s námi něco stalo.

⁸³ Dobrá, možná se za to stydíme. Nuže, přicházím k těm letničním lidem trošku pozdě. Narodil jsem se po sezóně. Ale vzpomínám si, jak jsem o tom četl články, o Azusa Street. A vzpomeňte si, když oni mívali ta veliká shromáždění, oni se byli schopni modlit celou noc. A vaši otcové, ti veteráni v tom díle a... oni se modlívali celou noc a postili se celé dny a očekávali na Boha, dokud Bůh neodpověděl. Dnes nemůžeme vydržet u oltáře ani pět minut. Něco tu není v pořádku. Co se to stalo?

⁸⁴ Chodíval jsem kdysi na občůzky s jistým metodistickým okružním kazatelem. On zpíval takovou krátkou písničku: „Ztratili jsme zábrany, ztratili jsme zábrany, udělali kompromis s hříchem. Ztratili jsme zábrany, ovce se rozutekly; ale odkud se vzali kozlové?“ Ztratili jsme zábrany. Hle, co se stalo — udělali jsme kompromis. A musíme se z toho nějak dostat. Ta staromódní shromáždění ve stylu Azusa Street, to starodávné letniční náboženství, to zálesácké, pod modrou oblohou, přímočaré jako hlaveň, usmrcující hřích náboženství — bratři, oni nevymývali mozek, oni byli umytí do běla³. S těmi lidmi to něco udělalo.

⁸⁵ A dnes, když jsme od toho na hony vzdáleni, stali jsme se takovými uvolněnými. Stali jsme se podobni tomuto světu. Jaká škoda. A dnes, většina lidí si nepřeje takového muže, který by se postavil a řekl o tom čistou pravdu. Oni si přejí nějakého malého showmana s hollywoodským účesem, celého navoněného, který tam přijde a přednese jim nějakou teologii, kterou se naučil na nějakém hřbitově

---

³ *Slovní hříčka*

nebo na fakultě... promiňte, to je stále jedno a totéž místo — márnice. A tak to nalézáme na každém místě. Oni si přejí právě něco takového. Oni si již více nepřejí starodávné evangelium, které je podáváno v moci a projevech Ducha svatého.

⁸⁶ Nám jsou potřebná shromáždění spojená se svědectvími a budou se dít veliké věci. Jsou nám potřebná modlitební shromáždění. My potřebujeme kopat do hloubky a rozbíjet. To je pravda. My potřebujeme znovu Krista uprostřed nás a poznání Bible. My jsme prostě uvolněně unášeni stranou a stále více se uvolňujeme. Nám je třeba se vrátit zpět k původnímu základu; vrátit se na místo, ke skále, ze které jsme byli vytesáni a začít znova.

⁸⁷ Nuže, tato obyčejná žena věděla, na čem stojí. Nikdo ji nebyl schopen zastavit. Ó, ano! Ona měla svědectví, byla toho svědkem, dívala se na to, poznala Písmo a věděla, že to bylo Ono. A jakmile se to stalo, jakmile to ozářilo její stezku, její oči se otevřely dokořán a ona to poznala. Nic ji už nebylo schopno zastavit. Ať tradice nebo cokoliv jiného, nic ji nemohlo zastavit. Je to tak. Ona to musela tak či tak říci.

⁸⁸ Ó, aj, pro takové lidi... dejte tucet lidí rozžhavených ohněm a já vám říkám, že Tucson se stane jiným městem během několika dnů. Jeden každý z vás si přeje něco takového ve svém sboru, je to tak? Ó, aj! Jistě, to je to, co potřebujeme, někoho, kdo hoří. My se tak trochu za to stydíme. Ocitli jsme se v takovém stavu... Vzdalujeme se od toho starodávného života naplněného Duchem, který nás může udržovat v opravdové čistotě.

⁸⁹ Nuže, Ondřej vydává svědectví. A ihned, víte, a tu se najednou loď začíná kymáčet. A oni si mimochodem ani nevšimli, že v tom čase, víte, že slunce již zapadlo. A když zapadá slunce, nastává čas působení toho zlého. Nějakým způsobem...

⁹⁰ Četl jsem jeden článek, myslím, že to bylo v časopise „Life“ nebo v nějakém jiném, bylo to před nedávnem, že nějaká filmová hvězda utrousila následující poznámku: „Noc byla učiněna, abychom v ní žili. Život začíná, když zapadá slunce.“ To je smrt, když zapadá slunce. Je to doba, kdy ďábel číhá na svou oběť. Sledujte ještěrky, hady, škorpióny a ploštice a všechno možné. Oni nastupují do práce za tmy. Je to za tmy.

Efezským 5:8

⁹¹ Vy nejste z temnoty; vy jste ze světla. „Chodte ve světle.“ Na něco si vzpomínám: můžete vzít slupky z jablek a položit na podlahu.

Do rána z toho, bratře, nezůstane nic. Když nastane noc, pak švábi a ti ostatní se na to vrhnou. A pak, jestli chcete vidět, jak se rozutečou, stačí rozsvítit světlo. V tu chvíli jsou pryč.

To mi něco připomíná; je to jako kázání evangelia. Jen rozsviďte světlo. A nepotrvá to dlouho a všechno zlo se rozuteče. Církvi je potřebné dobré probuzení, ten opravdu dobrý Duch svatý, Bohem poslané probuzení.

⁹² Když jsem byl malým chlapcem, můj bratr a já (ten, který již zemřel), jednoho dne jsme byli u řeky, která teče za naším domem, a spatřili jsme starou želvu. Nevím, jestli víte, co je to kareta, je to prostě želva. Má na sobě krunýř, víte. Ten krunýř je vně a ta želva je uvnitř. Viděli jsme ji, jak jde; a její chůze je opravdu legrační. Když jsme k ní přišli, udělala „šššššš“ a schovala se do...

Právě tak jako mnozí takzvaní věřící, kteří, když jim řeknete o křtu Duchem svatým nebo něco takového: „Ó, tyto dny už pominuly. Šššššš. Nic takového neexistuje.“

Jeden muž mi jednou řekl: „Mě vůbec nezajímá, co ty předvádíš.“ Řekl: „Mě nezajímá, kolik mrtvých lidí prokazuješ za vzkříšené. Já tomu stejně nevěřím.“

Řekl jsem: „Samozřejmě. Tyto věci nebyly pro nevěřící; to bylo pouze pro věřící. Ty jsi nevěřící.“

⁹³ Nuže, my jsme chtěli vidět, jak se pohybuje, a uvažovali jsme, jak je to legrační dívat se, jak ona... posouvá dopředu své nohy. Řekl jsem: „Hni sebou! Jdi!“ Ale ona přesto zůstala schovaná ve svém krunýři. „Dobrá,“ řekl jsem, „já s tebou, brachu, zatočím.“ Odešel jsem, vzal jsem do ruky prut a dostala veliký výprask. Z ní se to nedá vytlouci. Ona si tam klidně seděla dál.

Řekl jsem: „Víš co, já ti ukážu, co s tebou udělám. Však ty budeš chodit.“ Vzal jsem ji a zanesl k řece. Řekl jsem: „Bud' vylezeš, nebo tě utopím.“ A tak jsem ji strčil do vody a přidržel rukama, ale vyšlo jen několik bublinek vzduchu a ona zůstala pořád ukrytá v krunýři.

Vodním křtem toho také moc neuděláš, brachu. Můžeš křtít, jak jenom chceš. Tím to nedocílíš. Ne. Ne. To je pravda. Možná dojdeš k několika bublinkám, ale to je téměř vše.

Pak jsem uviděl ležet opodál kousek papíru. Udělal jsem malý ohýnek a posadil jsem ji do něho. Bratře, tehdy sebou pohla.

1. Petrova 1:8

⁹⁴ To je právě to, co dnešní církve potřebuje. Ona potřebuje Ducha svatého a oheň, který by mohl pohnout církví pro věc Božího království. Tehdy se dá do pohybu. Probuzení. Přijmout Krista, Slovo. Uvěřit tomu. A ať to prosákne pod pátým žebrem na levé straně tak, dokud se to tam nezakotví v hlubině tvého srdce. Pak příliv radosti vytryskne, a to radosti nevymluvné plné slávy. A Duch svatý způsobí, že budeš zpívat: „Napln mě každý den svou láskou, když kráčím s Nebeskou holubicí.“

To s tebou něco udělá. To, co nám je zapotřebí... to tam dopraví dostatečnou sílu. S tebou to něco udělá.

⁹⁵ Asi v té době, bratři... Slunce zapadlo, tma houstla. Satan již musel vylézt, podíval se na protilehlý pahorek. Ó ó ó! Celý den musel tiše ležet, protože se děly velké věci, ale teď se již setmělo. A on pohleděl na protilehlý pahorek. Spatřil, že uředníci vyjeli bez Ježíše. Právě na to čekal. Zastihl je bez Ježíše.

⁹⁶ A právě v takové situaci on vás rád načapá. Vy nevěříte, že stríhání vlasů je nesprávné, myslím vás ženy. Vaší povinností je vrátit se zpět do Bible a přesvědčit se, jestli je to správné nebo ne. Vy si myslíte, že na tom není nic špatného. A on vás dopadne bez Ježíše a tím to končí. Můžete žít dobrým zbožným životem, ale jen pozorujte, co se bude dít. Někteří lidé říkají...

Jistá žena mi jednoho dne řekla: „Bratře Branhame. Chtěla bych ti na rovinu říci... Ty jsi hovořil o tom, jak se oblékáme, co na sobě nosíme, o těch těsných, přiléhavých na tělo šatech, které zvýrazňují naše tvary.“

A já jsem řekl: „Dobrá, chtěl bych ti něco říci.“

Ona ještě dodala: „To je jediný druh šatů, které teď šijí.“

⁹⁷ Řekl jsem jí: „To není žádná výmluva. Stále ještě prodávají látku a šicí stroje. Nemůžeš prostě... nenajdeš na to výmluvu. Ne.“ Řekl jsem: „Jen tak dál, a jednoho dne poneseš zodpovědnost za spáchání cizoložství. Nejsm zvědav, jak jsi čistá, jak čistá jsi vůči svému manželovi nebo svému příteli. Oblékáš se sexy, a jestliže takto vyjdeš na ulici a nějaký hříšník se na tebe podívá tak jak nemá; v soudném dni se za to budeš zodpovídat. A kdo to zavinil? Ty.“

Matouš 5:28

⁹⁸ Ježíš řekl: „Kdo by se chtivě podíval na ženu, už s ní zcizoložil ve svém srdci.“ A ty ses takto předvedla.

Bože, pošli nám probuzení dříve, než zhyne! Je to tak. My potřebujeme starodávné, Bohem poslané, duši podněcující probuzení. Ano. Najdi znovu Krista uprostřed nás. Najdi Krista při těch starodávných oltářích a shromážděních, jaké jsme mívali před lety.

Nuže, satan si řekl: „Ó, oni vyrazili bez Něj a teď je nachytám. Myslím si...“

Copak nevěříš, bratře...? Nuže, víme, že zde, kde jsou reprezentovány všechny možné denominace; a já patřím ke každé jedné z nich. A tak si nemysli, že v tom čase prosperity...? Stavěli jsme nové budovy. Kupovali jsme všechno nové a každý sbor má spoustu peněz a obléká se lépe. Myslím si, že jsme z roztržitosti někde odbočili a Krista opustili. Vidíte?

⁹⁹ A teď On se na nás dívá, v jaké situaci se nacházíme. Probuzení uhaslo. My... tady před nedávnem, nu, tady hořelo probuzení. A teď máme sotva plnou modlitebnu. Pastoři mi říkají, že je to v současné době svízelná záležitost. Lidé nechtějí chodit do církve. Raději zůstávají doma a poslouchají televizi nebo něco takového. Láska v jejich srdcích pohasla. A satan zpozoroval, jak jsme jednali v afektu a... odpluli jsme bez Ježíše. A on to považuje za svou příležitost.

On si řekl: „Teď je potopím. Když se takto vzdálili, tak je potopím. To je... to je právě to, co s nimi udělám. Zastihl jsem je teď bez Krista. Nechali ho někde vzadu.“

Jan 6:18

¹⁰⁰ A podívejte se, oni byli tak zaneprázdnění, měli tolik povinností, mávali na ty lidi, měli tolik společenských zápletek a všeho možného, takže ho zapomněli vzít s sebou. A já si myslím, že to je právě to, k čemu jsme dospěli i my — takové množství našich vlastních programů, že jsme vynechali Ježíše. To, za co tak těžce bojovali náš otec s matkou; oni leželi u železniční tratě, pojídali kukuřičná a pšeničná zrna, prostě to, co se jim dostalo do ruky, aby jenom mohli kázat evangelium. A my dnes přešlapujeme ve špíně, vidíte. To není dobré. Měli bychom hořet.

Satan to zpozoroval a je to přesně tak, jak tomu bylo tehdy. Řekl si: „Já je potopím uprostřed této noci, protože Ježíš není mezi nimi.“ A tak začal foukat silný vítr. Problémy začaly narůstat. A připadalo jim, že už zde není řešení.

¹⁰¹ Nyní vlastníme vodíkové bomby, astronauty a všechno možné. Ale jako kdyby odnikud nepřicházelo řešení. Pořádají všechny možné

konference a shromáždění a snaží se vypočítat, zda jsou schopni předstihnout jeden druhého v cestě na Měsíc. Nestarám se o dobytí Měsíce. Když vystartuji ze země, raději bych proletěl kolem něj.

¹⁰² A tak oni vykřikovali (jak to nedávno udělalo Rusko) o tom, že mají člověka ve vesmíru... že mají prvního člověka ve vesmíru. Ó, jak daleko jsme zůstali vzadu! My jsme měli Jednoho ve vesmíru už před dvěma tisíci lety. Sláva! A jednoho dne z těchto dnů poletíme s Ním. S Ním, zcela určitě. Ale podívejte, to je jako honitba bez ladu a skladu.

¹⁰³ A oni se tady vesele bavili. A najednou na ně přímo satan zafoukal svým jedovatým dechem: „Dny zázraků pominuly; neexistuje nic takového jako Božské uzdravení; kde máte teď svého Mistra; zde ve vašem shromáždění se nachází nemocný člověk a vypadá to, že mu nemůžete vůbec pomoci.“ Vidíte, to je houpy houp.

¹⁰⁴ Víte co? Kdysi se konalo nějaké shromáždění a dozvěděli jsme se, že oni se chystají... že se chystají v naší službě, z naší církve vyškrtnout Božské uzdravení. Spousta církví to teď dělá, už tomu déle nevěří. Mnozí pastoři to ale nedělají. Jak šťastni můžete být vy, kteří máte letniční pastory, kteří jsou schopni se postavit za věc, za kterou se postavil Kristus.

¹⁰⁵ Jedna z našich největších letničních denominací právě před nedávnem prohlásila, že předtím, než vyšlou své misionáře, musí je nejdříve podrobit psychiatrickému vyšetření, aby měli jistotu, že jejich koeficient IQ je dostatečně vysoký. Ó, to již nejsou Letnice! Jsem zvědav, jaké vzdělání by zjistili u Petra, kdyby se ho snažili podrobit něčemu takovému. To nebylo... taková věc by vůbec nepřicházela v úvahu. Nejednalo se o to, jak vysoké budou mít IQ; jednalo se o to, jakou moc Ducha svatého budou moci projevovat ve slávě, jakým druhem života budou žít. Zcela určitě.

Nuže, shledáváme, že tyto jedovaté větry začaly vanout. Každopádně narazily do toho malého člunu.

A teď si zapamatujte, cením si všeho, co pro nás Bůh dělá. Cením si toho, že máme nová auta, cením si, že z hadrů jsme se mohli slušně obléci. Cením si toho. Ale podívejte se, když začínáme s takovým druhem věcí... Máme veliké, obrovské církve.

¹⁰⁶ Kdysi vaši otcové, naši otcové, naši předci na začátku, oni měli ve zvyku postavit se na ulici a pak zbytek noci strávili ve vězení kvůli tomu, že pořádali shromáždění se svědectvími. Někde tam měli nějaký obyčejný, starý sklad, provrtaný červotočem, téměř na spadnutí, krysí

doupě. Měli to pronajato za dva dolary týdně. Oni se tam shromáždili a začali, a šerif uvrhl celou tuto skupinu do vězení *ještě* předtím, než ten večer skončil. Takto museli bojovat. Teď máme největší církve ve městě, nejlépe oblečené zástupy a přichází ještě, nevím kdo. Ale kde je ta staromódní, Bohem poslaná moc Ducha svatého? Někde něco není v pořádku. Něco tady nesedí.

107 Žijeme si příliš... Jsme příliš zhýčkaní. Muži se stali zženštilými. Vznikají kříženci. Je to tak. Podívejte, jak to bylo před padesáti lety, při zápase basketbalu; nikdy jste se nedozvěděli, že by se tam stala nějaká nešťastná příhoda. V dnešní době je zabito tucet lidí ročně. Je to jako s morčetem — udeříte ho a je mrtvé. Podívejte na Boba Fitzsimmonse a na Corbetta a Johna L. Sullivana a tyto muže, kteří byli schopni vybojovat až stodvacet pět kol za jedno odpoledne. A jedno kolo trvalo dvě nebo tři minuty; to byl pokaždé knokaut. Jeden druhého knokautoval celou dobu, dvacet pět krát během jednoho odpoledne. A oni neměli peřím vycpané boxerky na svých rukou, jako mívají boxeři v současné době. Bojovali s obnaženou pěstí — dovedli vzít desíti centimetrovou cihlu a prorazit ji pěstí. Oni to mohli vydržet. Byli opravdovými muži.

108 A nyní tito takzvaní vitamíny nadopovaní showmani, mají boxerky s péřovým polštářkem a musí si během zápasu udělat přestávku. Jsou zhýčkaní. Muži se stali bábovkami. Nestojí za nic. Vypadá jako nějaký obr, ale co v něm je? Je to vlastně hromádka rybiho tuku. Přesně to, co říká Bible: „Budou se stávat slabšími, ale budou chytřejší.“ A to je pravda.

109 Kříženci! Něco, čím opravdu pohrdám, je kříženec. Měl jsem v rukou jedno číslo Reader Digestu. Jestli budou pokračovat s přidáváním ženám do jídla těch křížených produktů, pak během dvaceti let, počínaje dneškem, se stane celé lidské pokolení... ono prostě zanikne. Ženy začínají mít široká ramena a úzké boky. Už nemohou mít děti, a tak dále. Kříženci. Tolik se mluví o křížené kukuřici. To je brak. Co to je? Krásné, veliké, znamenité zrno, ale žádný obsah. Vezměte to křížené kukuřičné zrno a zasadte je. Nevyroste vám z toho nic. Je vyřízeno, všechno se kříží.

110 A právě tím se stala církev, samí kříženci. Je to pravda. Oni zkrížili křest Duchem svatým, zakládají ho na přidružení se k církvi; je to společenství zženštilých, domnělých křesťanů, pro které je Bůh španělskou vesnicí. Víte, že se to zakládá na pravdě. To, co dnes potřebujeme, je Bohem poslaný návrat k prožití znovuzrození.

Kříženci. Namítnete, že to vypadá hezky. Přesně to oni docílili. Máme větší stavby, lépe oblečené zástupy. Ale co jsme tím získali? Máme větší kukuřičné zrno, ale není v něm život. Máme větší kostel, lépe vzdělanou třídu; ale kde se v tom všem nachází život? Oni nejsou schopni se znovu reprodukovat.

111 Jako mezek. Vždycky jsem litoval mula. Mul neví... on nemá rodokmen. Jeho maminka byla klisna, jeho tatínek byl osel. Ale on sám už nemůže mít potomstvo. Je to nenávratné. Nemůžete ho už dál rozmnožovat. To není věda. Bůh řekl... Evoluce nám říká, že pocházíme z opice. Jak by to bylo možné? Kdyby to jednou zkrřížili, pak je to nenávratné. Jejich argumenty si protiřečí. Je to tak. To není možné.

112 Všimněte si, ten bídný mul ani neví... on prostě neví nic. Všechno, co ví, je to, že je mul. On vždycky kouká... Posadí se s těma velikýma ušima, které mu odstávají na hlavě. Můžete se k němu přiblížit a mluvit do něj. Není schopen se něčemu naučit. Nemůžete ho naučit nějakou věc. Bude na vás prostě civět: „iá, iá“. To je všechno, co umí.

113 Vybavuje se mi hromada lidí, kteří tu sedí, oni mi připomínají svým náboženstvím mula. „Dny zázraků pominuly. Iá, iá, iá.“ Co o tom ví? Je to tak. On neví, kdo je jeho otec. Ví pouze to, že patří k nějaké denominaci.

114 Ale já miluji ty opravdové, čistokrevné koně s rodokmenem. Takový ví, kdo je jeho táta, kdo je jeho máma, kdo je jeho dědeček a babička. On ví, kým je, poněvadž má rodokmen.

2. Korintským 1:21, 22; Židům 13:8

115 A já dám na nějakého opravdového křesťana s rodokmenem. On ví, odkud pochází — z toho originálního křtu Duchem svatým o Letnicích. Sláva Bohu! On má rodokmen, je zapečetěn Duchem Božím. A říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.“ Starý mul bude povykovat: „Ó, jistým způsobem, jistým způsobem.“ Ale ten s rodokmenem řekne: „Amen.“ Věříš Božskému uzdravení? „Amen!“ Opravdová zkušenost s Bohem zdůrazňuje každé zaslíbení slovem: „Amen.“ Sláva!

Neměl jsem to v úmyslu dělat. Vraťme se kousek zpět. Kde jsem vlastně skončil? S těmi shromážděními se svědectvími... všimněte si... Nechám to na vaše pastory. V pořádku.

116 Všimněte si, začíná velká bouřka. Dostavují se pochybnosti. Dostavuje se nervozita, neklid. Hle, co se přihodilo, vidíte, znovu došlo

ke zkřížení. Víte co? Originální původní rostlina, ona nepotřebuje postřiky. Ne, přátelé. Škůdci jsou vůči ní neškodní. Ale jsou to skleníkové rostliny, které potřebují tolik postřiků.

Hle, v čem to vězí. Musíte je stříkat a mazlit se s nimi a hýčkat je, tyto takzvané křesťany. Můžete jim říct: „To nesmíš dělat a...“

„Och, dobrá, nu. Rád bych ti řekl. Já mám právo...“

117 Tady to máte, vidíte. To je skleníková rostlina. Oni od začátku nejsou schopni nic snést, vidíte. To, co potřebujeme, je originál, ten starý výkop a demolice, tak, jak jsem řekl minulý večer, to vyčistění hnízda a začít znovu od začátku. Je to tak.

Můžete z nich udělat Diakony a všechno možné, ale to se nebude k ničemu dobrému hodit. Můžete je plácet po zádech, můžete je nazývat bratry, ale dokud se neznovuzrodí z Ducha Božího, jsou pouze hnízdem shnilých vajec. A tím to hasne. Z toho se nic nevylíhne.

My potřebujeme křest Duchem svatým. Nemyslím tím nějaké suché potřesení rukou. Někdo řekne: „Přijal jsi Ducha svatého?“

„Och, ano, když mi pastor potřásl rukou, když jsem přijal Ježíše jako svého Spasitele.“

Skutky 19:2

118 Bratře, to není biblické učení. Pavel tam potkal skupinu dobrých, čistokrevných baptistů a řekl jim: „Přijali jste Ducha svatého, když jste uvěřili?“ Ne, když jste uvěřili, ale poté, když jste uvěřili, jste přijali Ducha svatého. Je to osobní zkušenost, která přichází. A když ten veliký, neměnný Bůh posílá dolů své poselství, ono se nikdy nemění. Amen.

Matouš 14:24; Jan 6:18

119 Nuže, shledáváme, že jsme se dostali do nesnází. Co se to děje? Něco se stalo, člun se začíná zmítat pod nárazy větru. Satan bíčuje člun, úder za úderem, vlna za vlnou. Všechna naděje prožití dalšího probuzení pominula. Svědectví chřadnou.

Oni se raději posadí doma u televize, vidíte. Již nikdy střeďeční večerní shromáždění se svědectvími, a tak dále, už nikdy více modlitební shromáždění, vidíte.

Lámou se vesla, láme se stěžeň, kormidlo prasklo. Všechno, co mohl vítr zničit, to zprorážel a plachty byly strženy.

120 A starosti tohoto světa z vás za chvíli vytlučou každé svědectví.

Cítíte se zahanbeni, kdybyste se měli postavit. Proč? Přece dobře víte, jakým životem žijete. Vy víte, že nežijete na takové úrovni. Říkám vám tedy, my potřebujeme probuzení. A oni se tehdy ocitli v takové situaci jako my dnes.

Žalm 68:18; Matouš 14:23; Jan 6:15

121 Ale víte co? On je tak docela neopustil. Víte, Bible říká, že vystoupil na jeden z nejvyšších vrcholků, který se nacházel v této krajině, aby je mohl odtamtud pozorovat. A udělal to právě tehdy, když nás opustil na Golgotě. Když ho ukřižovali, On nás nikdy neopustil. On nevystoupil na nejvyšší horu, ale vystoupil na Golgotu a potom vystupoval výš, kolem Měsíce a hvězd, rovnou na nebesa nebes. A čím výš se dostaneš, tím dál můžeš vidět. A dostal se tak vysoko, že se může dívat z nebe a Bible říká — přímo až do nebe nebes, „vystoupil na výsost.“

Lukáš 12:7; Matouš 14:26; Jan 6:19

122 Jeho oko hledí na vrabce a já vím, že On dnes večer sleduje i nás. Je to tak. Dívá se dolů na tuto potřebu. Vidí naše problémy. Vidí naši nervozitu. Vidí, jak jsme nemocní. Vidí, čím jsme procházeli. Vidí naše snahy, vidíte. Jeho oko nás pozoruje.

A On stál na vrcholu této hory a pozoroval a pozoroval. Viděl jejich problémy. Viděl jejich polámaná vesla. Viděl, jak se rozchází shromáždění tak, jak bylo. Viděl všechno, co se jim přihodilo. On viděl, jak do nich začíná satan bičovat a omotal je každým možným způsobem, takže oni už nevěděli, kudy kam. A co se stalo potom? Když každá naděje, že ještě kdy mohou být zachráněni, pohasla, co se stalo potom? Potom Jej spatřili, jak kráčí po vodě. On přicházel k nim.

Matouš 14:26; Jan 6:19

123 Nuže, kdyby byl s nimi ve člunu a pak někam poodešel, mohli by to nějak pochopit. Ale vidíte, On byl daleko od nich a musel k nim přijít po vodě. A Bible říká, že byli vystrašení. Oni se vylekali. Říkali: „To je duch!“ A oni se báli té jediné věci, která je mohla zachránit, protože vypadala jako přízrak. Měli z ní strach.

124 Jestli to není dnešní obraz, pak nevím, co by to mohlo být. Byla to jediná věc, která mohla tyto lidi zachránit, a oni se jí báli. Ježíš Kristus v této tragické hodině, ve které se nacházíme, kdy církev je na samém pokraji toho, aby vstoupila do federace církví, Světové rady církví a všech těchto věcí a naše denominace jsou na pokraji vyčerpání a jeden každý... A víte, všichni to dobře víme.

Naši baptisté a letničtí jsou na tom stejně. My milujeme naše bratry

všude, nezáleží, kde jsou. Ale žádná denominace, která se stala denominací a padla, už nikdy více nepovstala. Jen prozkoumejte dějiny. Když se jim toto stane, tak je s nimi konec.

¹²⁵ A naše Letniční denominace... Nuže, ten systém, ne bratři, ale ten denominační systém se stal vlašným. A stává se studený jako led. Vidíte, odchází to. A lidé se stávají studenými a formální a starají se o věci tohoto světa. A my máme znovu všechno veliké a znamenité, víte. A všechno je nám naservírováno až pod nos.

Ezechiel 16

¹²⁶ Bůh řekl Izraeli: „Když jste neměli nic na poli a našel jsem vás špinavé od krve, umyl jsem vás.“ A vy jste si za to Boha cenili. Ale když jste se stali velcí a měli jste *všeho* dostatek, zapoměli jste na Boha. A je to přesně tak, jak se to začíná dít, vidíte.

¹²⁷ A nyní vidíte, když všechny tyto věci... Vypadá to, že naše... my jsme... začínáme sledovat, kolik členů ještě můžeme mít, o kolik více shromážděných; že můžeme mít trochu větší sbor, než ten druhý bratr na druhém konci města. Závodíme na nedělní škole a dáváme jim zlaté špendlíky za to, že docílí některých věcí, aby přivedli stanovený počet do nedělní školy.

¹²⁸ Baptisté měli v roce 1944 heslo, říkali: „O jeden milion více v roce 44.“ To byl slogan. A co s nimi budete dělat, když to docílíte? Nedávno jsem měl příležitost sedět s Billy Grahamem, on položil svou... povstal, zvedl Bibli a řekl: „To je Boží vzor.“ Byl jsem s ním na snídani.

¹²⁹ Řekl: „Svatý Pavel vzal Boží slovo, přijel do jistého města a kázal a obrátil se tam jeden člověk. A když se tam vrátil za rok, bylo tam z toho jednoho třicet lidí. Ten jeden obrácený získal třicet.“ A dále řekl: „Měl tedy třicet vnoučat,“ vidíte (?), z toho jednoho dítěte. A řekl: „Já jdu do města a tam udělá třicet tisíc lidí své osobní vyznání, a když se vrátím za rok, nemohu najít ani třicet.“ A řekl: „Nuže, co se to děje?“

Vážím si toho evangelisty. Myslím si, že Bůh ho používá tam v tom... tam kde on je. Musí být někdo, kdo by šel do Sodomy, víte. Všichni nemohli zůstat s Abrahamem a jeho skupinou, s těmi vytaženými, vyvolenými. Ale jeden tam zůstal a ukázal jim jisté znamení, připravil je k odchodu.

¹³⁰ Všimněte si, a Billy řekl: „Víte, kvůli čemu to je?“ On nikdy nikoho nešetří. Řekl: „To jste vy, ta líná banda kazatelů.“ — „Odevzdám

vám dotazníky od těch, kteří učinili rozhodnutí a vy se tam posadíte a dáte si nohy na stůl a nepohnete ani prstem, abyste tyto lidi obtěžovali tím, že jim snad napíšete a řeknete jim, že byste si přáli je mít jako členy ve svých církvích. Vaší povinností je jít a přesvědčovat je a získat do církve.“

Tak tedy, seděl jsem tam a na chvíli jsem je sledoval, víte. A pomyslel jsem si, že to zní velice pěkně. A pomyslel jsem si: „Ó, bratře Grahame. Velice rád bych se tě na něco zeptal. Ale já jsem pouze takový obyčejný outsider, víš, a ty jsi velkým mužem, a tak si to nedovolím. Ale rád bych řekl: ‚Bratře Grahame...‘“ Ó, kéž bych měl příležitost se ho na to zeptat. Nuže, přál bych si... nechci na něj uvrhnout špatné světlo, poněvadž ho miluji a on je významným mužem. Já se za něj celý čas modlím. Musíme to dělat.

131 A tak bych se ho tedy rád zeptal: „Bratře Grahame, který... který kazatel šel za tím jedním nově obráčeným, kterého získal Pavel... když tam nebyl žádný pastor, který by tam byl ponechán, vidíte?“ Oč se jedná? Pavel se nezastavil při nějakém vyznání. On zůstal s ním, dokud nepřijal křest Ducha svatého. On hořel. A byl schopen zapálit celé město. O to tu právě jde.

132 A to je i dnešní situace. My je přivedeme k vyznání místo toho, abychom je přivedli k přijetí Krista tak, aby mohli být zrozeni z Ducha Božího. A to my dnes potřebujeme, ta celonoční shromáždění. Nejen abychom zůstali...

Galatským 5:22, 23

133 Já věřím všem našim věcem, které děláme. Věřím v křičení, věřím v mluvení v jazycích, věřím ve vykládání jazyků, věřím v Božské uzdravování. Věřím všem těmto věcem. Ale přesto existuje něco lepšího. Je to samotné narození. Je to samotný Duch svatý, který tam sestoupí. Tyto věci jsou znamenité. Jsou dobré. Ale je to jako s tím barevným mužem, který jedl meloun — „a kde máte ten zbytek?“ Musíme jít dál, dokud: „láska, radost, pokoj, snášenlivost, dobrotivost, trpělivost...“ Moc vzkříšení Ježíše Krista se vypálí do toho života. Pak budeme mít shromáždění se svědectvími o tom, co Bůh uprostřed nás udělal. Je to tak.

Matouš 14:26; Jan 6:19

134 Ježíš k nim přicházel a kráčel po vodě a oni se vyděsili a křičeli: „Ó, to je přízrak. Raději už shromáždění toho druhu nebudeme mít. Je to divné.“ Oni ho viděli, jak se vrací zpět ve své moci právě tak, jak zaslíbil na stránkách této Bible — nebo spíše na stránkách v této Bibli,

že On to bude dělat v těch posledních dnech.

135 A to přichází a mnozí z těchto lidí říkají: „Ó, to je mentální telepatie, to je spiritismus, to je nějaký druh...“ Vidíte. To je stále jedno a totéž. A ta jediná věc, která je schopna zachránit, dostat nás z této nouze, je, abychom přijali Ježíše Krista. Je to tak.

Všimněte si, když On byl... oni se všichni vyděsili, všichni vykřikli: „Ó, co to je? My to neznáme. Vypadá to děsně. Je to strašidelné.“ Co se to děje?

Matouš 14:27; Jan 6:20

136 Přímo uprostřed toho rozhodujícího okamžiku se ozývá hlas: „To jsem já, nebojte se!“

Dnes večer bych chtěl toto říct, zatímco se blížíme k závěru našeho krátkého svědectví... Musím to udělat rychle. Když docházím k závěru jejich svědectví, k závěru této části probuzení...

137 Přátelé, když spatříte Ježíše Krista konajícího něco, co již tu bylo konáno... Naše shromáždění uplynulých čtyř večerů byla příliš krátká. Rád bych se tady postavil a prošel touto Biblií od I. Mojžíšové ke Zjevení a dokázal vám, že je to přesně ta hodina, ve které se to má dít. Na základě Bible je to poslední hodina.

138 Když se mnou Billy odletěl do Indie, bylo to před nedávnem, dostal se nám do ruky kousek novin (to je dvojjazyčná země) a tam bylo řečeno: „Zemětřesení muselo již skončit. Ptáci se vrací.“ Nuže, v Indii, oni tam nemají takové oplocení z pletiva, jako máme u nás. Oni sbírají kameny a staví z nich zídky; stejně tak staví většina z nich své domy. A na jeden nebo na dva dny všichni ptáci, kteří žili mezi těmi kameny, odletěli. Prostě zmizeli a nevraceli se k nim, nevraceli se zpět do svých hnízd. A co se pak stalo?

Všechny dobytek, který tam večer přicházel, nebo když páliло slunce, stál ve stínu těchto zdí, v chládku — stejně tak ovce — a tentokrát to neudělaly. Odcházely doprostřed polí a tiskly se jedna ke druhé.

Lidé uvažovali: „To je zvláštní, co se s nimi děje?“

139 A pak najednou tuto oblast zasáhlo zemětřesení. Všechny zdi se sesypaly; a pak během dvou nebo tří dnů se tyto otřesy opakovaly. A pak, najednou všude, kde ještě zůstalo něco stát, začali se tam vracet tito malí ptáčci, vraceli se zpět. A oni řekli: „Zemětřesení muselo skončit.“

1. Mojžíšova 7:14, 15

¹⁴⁰ Copak to nevidíte, přátelé? Ten stejný Bůh — za Noemových dnů, který mohl přivést tyto ptáky a zvířata a umístit je do bezpečí v korábu, aby unikli záhubě — tentýž Bůh může stále ještě varovat ptáky. A ten pták má pouze instinkt, pomocí kterého se může řídit. A jestliže Bůh toho ptáka na základě instinktu varuje, aby odletěl před hroutícími se zdmi, zajisté skrze křest Duchem svatým můžeme uniknout ze středu těch velikých, starých oplocení, kterými jsou tradice, (které jsou postaveny okolo nás) ... a uniknout — jestliže se jen postavíme jeden vedle druhého a schováme se ve stínu Bible. Je to tak.

Nebojte se. On to zaslíbil. On přichází rovnou do našeho středu a koná svá díla. Nebojme se tedy dnes večer.

Jestliže jen můžeme otevřít naše srdce a říci: „Pane Ježíši...“

Podívejte se na tyto večery. Podívejte, jen pohledte — ty naše krátké večery; nikdy předtím jsme tu ještě neměli shromáždění a jsou to pouze čtyři večery. Tři večery jsou za námi. Podívejte, Duch svatý nezklamal ani jednou. Dostávám dopisy se svědectvími přicházejícími z různých míst, ve kterých říkají, co se stalo, když přijeli domů, a tak dále. A říkají, že to bylo přesně tak. Nu, opravdu. Vždycky to tak bude, vidíte.

Jan 14:12

¹⁴¹ Sledujte, co je zde řečeno. Když to jen slyšíte promlouvat, sledujte, co vám to říká, vidíte. Já potom říkám to, co vidím. A pak čekejte a pozorujte to, co On vám chce říci, abyste udělali. Cokoliv řekne, abyste udělali, jděte a udělejte to. Nezáleží na tom, co to je, jděte a udělejte to. Tady se nejedná o vašeho bratra, který tu stojí, je to Ježíš Kristus. Vidíte? Je to Kristus. Ježíš řekl, když byl zde: „To nejsem já, je to Otec,“ vidíte. Otec působil skrze Něho. Teď Otec působí skrze církev, vidíte — Duch svatý.

A když to vidíte, nebojte se; jen se toho chopte. Řekněte: „Pane Ježíši, já tě miluji. Ty jsi zde. Možná jsem Tě nikdy nepřijal jako svého Spasitele. Dnes večer bych to rád udělal. Chci Tě mít za svého Spasitele. Nechci, aby se tato shromáždění skončila dřív, než budu zachráněn. Chci, abys mne spasil dnes večer, Pane.“ On to udělá. On to udělá. A to je pouze důkaz, že je zde. Žijeme v posledních dnech. Ty věci by se měly dít.

11. Mojžíšova 18:1, 13; Lukáš 17:28-30

¹⁴² A zapamatujte si, poslední znamení, které bylo dáno Abrahamovi, který byl předobrazem těch, kteří půjdou k vytržení

(vidíte, oni již byli venku ze Sodomy) — to poslední znamení, které jim bylo dáno, bylo přesně totéž znamení — Bůh zjevený v lidském těle sděloval Abrahamovi, co si Sára myslela ve stanu, vzadu za jeho zády. A Ježíš se otočil přímo dozadu a řekl: „Jak bylo za dnů Lota, tak bude při příchodu Syna člověka.“

Předpokládám, že jste duchovní lidé. Prosím, snažte se tomu porozumět, vidíte. To může být vaše poslední příležitost, vidíte. Možná to nebylo vyučováno ve vašich církvích, vašich velikých, znamenitých církvích. Tito muži jsou... nemám teď nic proti vašemu pastorovi... (prázdné místo na pásku) ... abyste se nebáli: „To jsem já, nebojte se.“

Lukáš 24:32; Zjevení 1:18

143 Nyní, nebeský Otče, to drsné, krátké, neurovnané kázání se svědectvími, jak jsem se to pokoušel vysvětlit a snažil ukázat lidem, že bychom mohli mít totéž svědectví v jedné každé z našich církví v neděli, v těchto znamenitých církvích zde zastoupených, které jsou jeho majáky... tam by v neděli ráno mohli povstat lidé a vydat svědectví o těch stejných věcech, o kterých tehdy večer vydávali svědectví tam na tom moři. „Och, copak v nás naše srdce nehořelo, když jsme ho viděli, jak to učinil a viděli jsme jej to dělat?“ Bože, prosím, pošli veliké probuzení, Otče. Uchop nás, Pane. My potřebujeme veliké probuzení. Zjev se nám dnes večer opravdovým způsobem.

A, Pane, možná po skončení tohoto shromáždění se svědectvími, o kterém jsem mluvil, možná, že takový hlad vznikne v lidských srdcích. Kdyby ses jenom k nám dnes večer přiznal uprostřed těchto lidí, pak budou odsud odcházet a v neděli ráno naplní tyto kostely a budou vydávat svědectví. Odejdou z tohoto místa a půjdou ke svým sousedům a začnou získávat duše a pokoušet se... budou chodit ke svým sousedům a modlit se s nimi a půjdou a budou navštěvovat nemocnice a nemocné a postižené a budou jim mluvit, že Ježíš Kristus žije na věky věků. Dej to, Pane, vyslyš naši modlitbu, to je cílem našeho pobytu zde, Pane a Ty znáš motivy v našich srdcích. A tak se modlíme, abys to přijal, Otče, zatímco o toto požehnání prosíme ve jménu Ježíše Krista. Amen.

144 Nyní *zůstáváme* v opravdovém ztišení. Nuže, nemáme tady hodiny. Kdo z vás, bratři, rozbily se mi hodinky. Řekněte mi, kolik je hodin? Ó, je později než obvykle. Zítra je sobota. Je mi to líto. Viděl jsem, jak se již dva nebo tři zvedli a odešli a vím, že jsme to trochu protáhli. To bylo... vy jste takoví milí lidé a myslet na to, že bych vás

měl zítra opustit, mi není milé. Je to pravda. Ve svém srdci jsem... pokud ale jsem pokrytec, tak nevědomky; ale miluji lidi.

¹⁴⁵ Když jsem byl malým chlapcem a vyrůstal jsem, nikdo se o mě nestaral. Nikdo mě nemiloval. A připojil jsem se k církvi, byl jsem ordinován v Misijní baptistické církvi. Ale vždycky jsem zastával názor, že Bůh je Bohem. A byl jsem tam tak trochu černou ovčí, jak se tomu dnes říká.

Doktor Davis měl ve zvyku říkat: „Billy, z tebe se stane fanatik,“ a tak dále.

¹⁴⁶ Já jsem však přesto věřil, že jestliže Bůh byl kdy Bohem, On zůstává Bohem i nadále. A já právě... moje okolnosti mě k tomu vedly, protože jsem to pozoroval, když jsem byl ještě chlapcem. A mnoho z vás si jistě přečetlo knihu ‚Můj životní příběh‘ a jiné. A Bůh na nebesích ví, že se to zakládá na pravdě. A já věděl, že v tom něco je. Mohl jsem to vidět, to světlo. A ono ke mně promluvalo. A čas od času, ještě jako úplně malý chlapec, jsem si uvědomoval, že je to pravdivé.

A on mi řekl: „Ó, to byl pouze sen.“

Odpověděl jsem: „Pokud ano, pak ti odevzdávám pověřovací listinu.“

On řekl: „Och, já jsem to tak nemyslel.“ Ale řekl: „Musíš se přes to dostat, Billy.“

Ale ještě se mi to nepodařilo a doufám, že se mi to ani nepodaří.

Skutky 2:16

¹⁴⁷ To je to. A tak jak Petr řekl o Letnicích: „To je to...“ A jestliže to není to, dovol mi toto držet, dokud tamto nepřijde, protože já to miluji. A prosím, aby Bůh dovolil každé osobě, aby to takto pocítovala. A přátelé, já vám říkám pravdu. Doposud... Zde leží tato Bible, já jsem ji ještě nezavřel. A tak mi pomoz s touto Biblí na mém srdci, abych vám říkal čistou pravdu.

2. Mojžíšova 13:21; Skutky 9:3-8

¹⁴⁸ A já věřím, že to je Ježíš Kristus ve formě Ducha svatého, vidíte, Bůh, Duch svatý sestupující ve jménu Ježíše Krista, aby potvrdil, že žijeme v posledních dnech a jeho Duch je na zemi uprostřed jeho lidu. A to světlo tam nahoře, já věřím z celého srdce, že to je tentýž ohnivý sloup, který vedl děti Izraelského národa pouští. Já věřím, že to byl tentýž, který byl v Ježíši Kristu, Ten stejný, který odešel. A je to ten stejný, který pozbavil Saule zraku na cestě do Damašku, když zvolal: „Pane, kdo jsi?“ A On řekl: „Já jsem Ježíš,“ vidíte.

149 Já věřím, že to je jedno a totéž. On koná tytéž skutky, a tak to nemohu být já. Zvažte, já nemám ani sedm tříd základní školy. Nemám ponětí o... dobrá, žádné vzdělání — sotva mohu číst Bibli. Ale znám Jej.

150 Někdo mi před nedávnem řekl: „Bratře Branhame, ty neznáš svou Bibli.“

Řekl jsem: „Ale já znám dobře jejího Autora. A já... On mi dá svou Knihu poznat, pokud mi ji bude chtít zjevit.“

Galatským 1:8, 9

151 A ani jednou tento anděl Páně, když jsem zde stál, ani jednou mi neřekl nic, kromě toho, co by se rovnou nevrátilo do této Bible a nebylo skrze tuto Bibli dokázáno. A pokud bych někdy řekl něco, co by bylo v rozporu s touto Bibli, sám bych tomu nevěřil. Tato Bible je na prvním místě. Kdyby anděl nebo cokoliv jiného vydávalo svědectví v rozporu s tímto Slovem, pak to neposlouchejte. Nezajímá mne, jak opravdově to může i vypadat, tak je to. To je vždycky pravdivé.

152 Josef Smith viděl anděla⁴. Nuže, já nezpochybňuji slova tohoto muže, ale jedná se o to, že to bylo v rozporu se Slovem. Vidíte? Já... musí to být Slovo. Já věřím, že ten muž byl opravdu dobrým mužem a že byl upřímný. Ale já... ten, který tady promlouvá... to musí... to nesmí být proti tomuto Slovu. To musí být v souladu s tímto Slovem.

153 A tak nemohu jinak, (nemám již čas, abych vám to vysvětlil, a večer, co večer) ... ale věci, jichž jste byli svědky, mohu dokázat skrze tato Písma. Jestliže vezmete tyto pásky, přesvědčíte se o tom, že to je znovu a znovu a znovu od I. Mojžíšové po Zjevení. To poukazuje přímo k tomuto stromu Nevěsty v této hodině, k témuž Duchu, který se má vrátit zpět a k ovoci Ducha svatého, které má být projeveno při navrácení víry dětí zpět k víře otců. Je to přesně jedno a totéž po celou dobu napříč Bibli a je to předpověděno, že to tu bude. A je to tu. Hned potom, když přijde tento křest a tomu podobné věci, mělo by v těch posledních dnech nastat obnovení.

A vy lidé, neodkládejte to a nevyhlízejte tyto věci někde daleko v budoucnosti. Obvykle to prochází nad vrcholkem vaší hlavy a mine vás to. Buďte připraveni. Jestliže to je Písmo, chyťte se toho. Není-li to Písmo, nechte to na pokoji. Vidíte? A tak nemohu jinak, toto je Písmo. Vidíte, to je právě to, co On konal v těch předchozích dnech. A jestliže On je tím stejným dnes, On bude konat to stejné.

---

⁴ *Jedná se o zakladatele mormonského hnutí*

Nuže, věřím, že Billy Paul rozdál nějaké modlitební lístky. Co jsi rozdál pro dnešek? Máme většinu... B1 až 100? Dobrá, můžeme tedy začít. Kde jsme byli, které je první a poslední a co je mezi tím? Bylo to správné? Začneme tedy dnes večer od počátku. B? B, modlitební lístek, s písmenem B? A začneme od... začneme od jedničky, protože bychom každopádně chtěli vzít všechny.

V pořádku. Číslo 1. Kdo má B s číslem 1, ať zvedne ruku. Tato paní? Tak pojdte sem. Já... vidím tady jednu paní na invalidním vozíku. A jestliže ona... když bude její číslo vyvoláno, pokud ho má, pamatujte, přiveďte ji rovnou sem k pódiu, vidíte. To je v pořádku. B číslo 1, číslo 2? Číslo 2? Kdo má B, číslo 2? Je tady číslo 2? Okamžik. Moment. My je musíme seřadit, jakmile jsou vyvoláni. V pořádku. Číslo 2. Kdo má dvojku? Ó, promiň. On je tam za mikrofonom. Tam, tato paní. Číslo 2, číslo 3? V pořádku, paní. Číslo 4? Modlitební lístek s číslem 4? Kdo má čtyřku? Číslo 4? Možná... jak se to řekne španělsky? Qatro. Vím, že to nevyslovuji správně. Ale tak, či onak... umím říct pouze jedno slovo španělsky: „Oya.“ Pamatuji si jak v Jeffersonville měli lidé ve zvyku mluvit „Oya,“ a vy říkáte „Si.“ V pořádku. Číslo 4. Číslo 4, 5. Modlitební lístek 5? Tam daleko vzadu. V pořádku. Paní tam vzadu.

Můj syn teď jde tam dolů s těmi lístky a rozdává je. Přináší je sem před shromáždění, smíchá je a prostě rozdává modlitební lístky. Nezáleží na tom, kdo jsi nebo kde jsi, můžeš ho dostat. A pak, jeden má číslo 1, ten druhý 15 a někdo jiný... A pak, oni neví od jakého čísla budeme volat, rozumíte. A tak, já přicházím sem a...

¹⁵⁴ Co jsme už vyvolali? 5, 6, 7, 6? Zvedněte ruku, pokud máte šestku. V pořádku. 7, číslo 7? V pořádku. 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14. 14? Nuže, počkejte na okamžik, viděl jsem... zmýlil jsem se. Muž a žena odcházejí tam, myslel jsem si, že jsem volal, aby přišli sem. 12, 11, 12, 13, 14, 15. 15? 16? Dobrá, můžeme začít s těmi, protože je budeme brát postupně všechny. Bude-li vůle Páně, chceme je za okamžik vzít všechny... my prostě... počkáme několik minut, dokud se nepřesvědčíme, jestli je budeme moci vzít nebo ne.

V pořádku. Cítí se všichni dobře? Nuže, kolik z vás zde nemá modlitební lístek? Rád bych viděl vaše ruce. V pořádku. Nuže, buďte soustředění. Dívejte se v tomto směru, modlete se. Nuže, zapamatujte si, to je naše poslední shromáždění. Budme tedy naprosto soustředění. Dívejte se tímto směrem.

o tom. Vraťme se několik let nazpět. Podívejme se na Pána Ježíše poté, když se přeplavil na druhou stranu moře. On dorazil jednoho rána ke břehu a vystoupil z lodi a vydal se směrem na venkov. A jedna obyčejná žena, která měla krvácení, neměla modlitební lístek. (Haló, domnívám se, že jsme... někdo vypnul světla. Udělal to někdo úmyslně nebo co? Nebo se to stalo omylem? Copak oni... dávají nám znát, abychom odešli? Nebo někdo...? Ó, znovu svítí. Někdo tam omylem přitlačil na vypínač. V pořádku.) Všimněte si, nuže, náš Pán Ježíš...

156 Nuže, kolik z vás tomu rozumí, že se nesnažíme přesvědčovat, že jsme Pánem Ježíšem. Všichni to pochopili. V pořádku. My jsme vašimi bratry, vidíte. Jsme Jeho služebníky. Ale to je pouze dar, když se člověk může poddat. Nuže, sledujme to. Jsou zde muži, kteří jsou teologové, vycvičení muži ve Slovu. Nuže, bratři, každý jeden z vás, když začíná kázat, jestli se to snažíte udělat svými vlastními silami, pak z toho nevzejde nic dobrého, není-liž pravda? Ale když jste inspirováni, vy prostě... něco sestupuje. Nevíte, co byste měli říct. Souhlasí to? Ale promlouváte díky inspiraci, vidíte. To je Duch svatý. Nuže, já nejsem natolik výmluvný, abych to takovým způsobem mohl udělat.

157 Ale nyní, to co mám já, to je... to je dar, abych věděl, jak mám potáhnout za páku a odstranit sám sebe z cesty. To je prostě dokonalé odevzdání se. Neumím to vysvětlit. Boha neumí vysvětlit nikdo. Nemohu vám říci, jak já... co se to děje; jak to probíhá. Já prostě vím, že to je malý dar a já mám jistý způsob, jak mohu sám sebe odstranit z cesty a pak najednou začínám pociťovat něco zvláštního, sladkého, pokorného. A koukám a vidím kroužící světlo. A vím, že to je v pořádku. A právě proto čekám; a když někdo začne hovořit...

158 A právě kvůli tomu mám někoho tady vpředu, je to víceméně jako lákadlo, vidíte. Vybral jsem si jednu osobu, ke které bych mohl v té době promluvit. A potom, když Duch svatý začíná na tu osobu působit, pak to obvykle upoutá obecnost; a obecnost se začíná pozastavovat a pak se začíná dostavovat víra. A pak kdokoliv má víru... Pak to začínáme pociťovat zde a tam a všude, vidíte. A potom, pokud je zde... to se tím pouze dokazuje.

Lukáš 8:44-46; Skutky 15:1

159 Nyní si zapamatujte, je to velice nesnadné, zničující. Ježíš kázal celý den a jemu to nevadilo. Ale když tato malá žena se dotkla jeho roucha, ona poodešla a posadila se. Odňalo to z něho duchovní sílu. Souhlasí to? Dobrá, každý z vás ví, že ctnost je síla. Dobrá; a pokud to mělo takový dopad na Syna Božího narozeného z panny, co to udělá

s námi hříšníky spasenými milostí?

Lukáš 9:47

160 Kázání — toho jsem schopen celou noc, to mi nevadí. Ale když se dostaví jedno jediné vidění, vidíte. Je to něco, co... je to v jiném světě. Vidíte lidi, oni vypadají jako malé, mrňavé děti nebo něco jiného a musíte mluvit rychle, protože víte, že tu stojíte, a přece se nacházíte na nějakém jiném místě, kdesi daleko a hovoříte s někým jiným. Pak, když se z toho dostáváte, nevíte, co jste řekli a musíte si to poslechnout z pásky, vidíte. To je ta lidská stránka. To nedělá vůbec lidská osoba, to je Bůh. Je to vždycky v pořádku. A On to zaslíbil, vidíte — „On byl schopen postřehnout jejich myšlenky.“ Bible říká, že Bůh dělal právě to. Můžete si to nazvat, jak chcete, ale Bible říká, že Ježíš byl schopen postřehnout jejich myšlenky.

161 Nuže, přál bych si, abyste věřili. Tedy, zaprvé, přál bych si, aby ses přesvědčil, že... vidíš, jako s uzdravením... Víme, že Duch svatý je zde. A já věřím ve vkládání rukou. Někdo, och, mě velice hrubě napadl ohledně této věci dnes ráno. A řekl: „Neexistuje něco takového, aby lidé vkládali ruce jeden na druhého. To by se nemělo dělat.“

Marek 16:18

162 Řekl jsem: „V tom případě jsi bratře ještě nečetl Bibli.“ A tím to hasne. Řekl jsem: „To je poslední pověření, které vyšlo ze rtů Ježíše Krista, totiž: „Budou vkládat ruce na nemocné a oni se uzdraví.““ Poslední slova, která On vyřkl, než odešel z této země.

Matouš 10:8; Marek 16:17-19

163 Jeho první pověření, které dal učedníkům bylo: „Nemocné uzdravujte, malomocné očistujte, mrtvé křiste, démony vymítejte,“ to byla ta první ustanovená skupina z Matouše 10. A ta poslední ustanovená skupina: „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou-li vkládat ruce na nemocné, ti se uzdraví.“ To jsou poslední slova, která On řekl. „A pak byl přijat do slávy. To je opravdu to veliké pověření. A co to působí — já nevím, jedná se pouze o naplnění toho, co On řekl.“

Marek 16:17

164 Ale zde, my všichni, domnívám se, že z devadesáti procent, možná více, jsme věřící. Vy jste věřící a máte stejné právo vkládat ruce na nemocné jako já nebo jako váš pastor nebo kdokoliv jiný. Vkládat ruce, věřící: „Budou mít tato znamení...“ Ne kazatelé, ale všichni věřící. Máte právo všichni; a já jsem řekl, že tady není žádný velký

muž, svatý muž; zde jsme my. Nikdo z nás není svatý, ale Duch svatý je v nás. Ale my nejsme svatí, On je tím, který je svatý. To je Jeho svatost. Ne moje, ne vaše. To je ta jeho.

Jan 4:7

¹⁶⁵ Ale zavřeme teď náš rozum na všechno ostatní po dobu těch následujících patnácti minut. Tak tedy, tito lidé zde sedí a rozhlížejí se. Stojí zde přede mnou žena; nikdy jsem ji ve svém životě neviděl. Známe se, paní? (Paní odpovídá) Slyšeli jste, co řekla? Řekla, že byla několikrát v mých shromážděních, ale nikdy neměla příležitost, aby mi mohla říci „dobrý den,“ vidíte. A proto, já tuto ženu neznám, ona zde prostě stojí. A je zde z nějakého důvodu. Nuže... zvažme teď. Vezměme svatého Jana čtvrtou kapitolu, když se Ježíš setkal s tamtou ženou. Nuže, vzpomeňte si, On řekl: „Skutky, které dělám, i vy budete dělat:“

Nuže, tady je žena a muž, kteří se setkali poprvé ve svém životě. To je pravda. Zde tedy jsme, tady je Boží Bible, tady stojí tato žena a tady stojím já. Nikdy jsem se nic o této ženě nedozvěděl, ani jsem ji ve svém životě neviděl. Víím... víím pouze tolik, že tu stojí. Ona se dnes nacházela někde tam a někdo jí dal modlitební lístek a její číslo bylo vyvoláno, a tak ona zde stojí, a to je všechno, co víím.

Tam se nacházejí mnozí. Minulý večer jsme se zabývali pouze těmi, kteří neměli modlitební lístky. Kolik z vás zde bylo a viděli to? Vidíte, modlitební lístek s tím nemá nic společného, vidíte. Jedná se o vaši víru, která s tím má co do činění. Nuže, vy říkáte: „Bratře Branhamo, můžeš uzdravit nemocného?“ Na zemi není žádný člověk, který by mohl uzdravit nemocného. Oni již jsou uzdraveni. A vaším úkolem je přivést je k tomu, aby to mohli spatřit, uvěřit tomu.

¹⁶⁶ Nuže, jestli Ježíš Kristus přijde na tuto scénu a bude působit skrze tuto ženu a mne... nuže, jestli to bude působit skrze mne a skrze ni ne, pak to nebude k ničemu. To musí být skrze nás oba, vidíte. Je to jako když vy — máte-li víru, věřte tomu. Tedy, vidíte, bude to působit mezi námi, vidíte. To je vaše víra a moje víra. Já tomu věřím. A jestliže ty tomu uvěříš spolu se mnou, pak budeme vidět skutky a Kristova zaslíbení naplněná.

Nuže, jestli si někdo myslí, že to není správné a věří, že to může dělat také, pak vás zvu sem na pódium. A tak proti tomu raději nic neříkejte.

¹⁶⁷ Nuže, pojdte sem, paní, postavte se sem. Chci vás z toho dostat ven, protože tam opravdu nalézám trošku víry. A chtěl bych k vám na chvíli promluvit. Právě tak jako náš Pán mluvil k této ženě. Nuže,

neznám vás, nikdy jsem vás ve svém životě neviděl, jste pro mne naprosto cizí. A teď, jestliže Pán Ježíš zde udělá totéž, co učinil tehdy v Bibli, v těch biblických dnech, copak se z toho nebudeme radovat, až budeme odcházet domů?

Lukáš 24:13-15, 31

168 Jednoho dne jeho učedníci, po jeho smrti, pohřbu a vzkříšení, když On byl na... někteří z nich byli na cestě do Emauz (vzpomínáte si na to, bratři?) — na cestě do Emauz. A oni se setkali s Pánem Ježíšem a vyprávěli si s Ním celý den a nepoznali ho. Ale když On vstoupil toho večera dovnitř a zavřel dveře, udělal něco, co udělal před svým ukřižováním a potom ho poznali. Kolik z vás si vzpomíná na ten příběh? Jistě. Oni věděli, že to je On, protože nikdo jiný nejednal takovým způsobem. A jejich oči byly otevřeny a On jim zmizel před očima. A On je dnes večer živý. Nuže, a jestliže je živý a udělá dnes totéž co před svým ukřižováním, tím dokazuje, že je vzkříšený. Souhlasí to?

Jan 15:5

169 Nuže, On nemá dnes večer žádné jiné ruce, kromě mých a tvých rukou. On se dívá mýma a tvýma očima. Ty On používá. On je kmen. My jsme ratolestmi. Souhlasí to, bratři? A ten kmen nepřináší ovoce; ovoce přináší větev, která dostává sílu z kmene. Souhlasí to? A jestliže ta první větev, která vyrostla z toho Letničního kmene, napsala knihu Skutků; jestli ten strom vypustí ještě další větev, ona napíše další knihu Skutků, protože z ní nemůže vyrašit dýně a pak meloun a pak granátové jablko. Z ní vyroste pokaždé totéž ovoce, protože to je tentýž život procházející tímto kmenem. Nuže, rozumíte tomu?

170 Nyní, ve jménu Ježíše Krista a této Bible beru každého ducha pod svou kontrolu ke cti a slávě Boží. A jestli jsi nyní kritikem, déle jím nezůstávej. Je načase, abys odešel, protože pamatuj, zlí duchové přecházejí z jednoho na druhého. A byli mnozí v těch shromážděních, kteří vědí, co se stalo. A pokud jsi jedním z nich, zachovej klid. A pokud ne a jestli se ti něco přihodí, nenesu za to zodpovědnost.

Lukáš 8:43; Jan 1:42; Jan 4:18

171 Tak tedy, paní, nuže, něco se stalo; to je Jeho přítomnost. Jestliže mi teď Pán Ježíš zjeví něco, co jsi udělala nebo něco, co bys ráda udělala nebo něco, cos provedla nebo zanedbala udělat nebo cokoliv o tobě... Ty víš, právě tak, jak to On řekl Šimonovi. On mu řekl: „Jmenuješ se Šimon. Jsi syn Jonášův.“ Řekl mu jeho jméno a on tomu uvěřil. Té ženě On řekl: „Ty máš krvácení.“ Ono se zastavilo. Pak On měl... podobně... dobrá, je to něco, co někomu sdělí, že s ním něco

není v pořádku jako s tou ženou, která měla pět mužů. Něco, co by se tomu mohlo podobat a pak víš, že to musí být Ježíš Kristus. Věříš tomu? To musí pocházet z nadpřirozené síly. Ty to víš.

Skutky 3:4

172 Nyní. Nuže, jestli to někdo může pozorovat, to světlo stojí mezi mnou a tou ženou. Ona si je toho vědoma. Já tuto ženu neznám, ale můžete se jí zeptat. Právě teď se dostavil opravdu milý pocit. Pokud to souhlasí, zvedněte ruku, vidíte. Je to kolem ní. Vidíte to? Je to jiná dimenze, rozumíte. Já se na to rovnou dívám. A když vás pozoruji, vy jste věřící. A trpíte... Jedna z vašich velikých potíží je opravdová nervozita. A ta nervozita způsobila vysoký krevní tlak. Je to přesně tak. Věříte tomu teď? Nuže, abychom se přesvědčili, že to je pouze... nejen...

Vidíte, já mohu vzít jednu takovou ženu a stát zde a pokračovat v rozhovoru o těch věcech. Ale vidíte, tam v řadě čekají jiní. Oni také přicházejí na řadu. A tak vidíte, to nemůže být celé věnováno jedné osobě. Musí to být i pro někoho jiného. Ale chcete teď vidět, jestli mi Duch svatý řekne ještě něco jiného? Přejete si to? Zvedněte svoji ruku. Prostě řekněte: „To by mi pomohlo.“ Pomůže vám to? V pořádku. Podívejme se tedy. Já už nevím, co On vám řekl, jedině podle toho, že to bude na pásce.

Nyní, na okamžik, vy se na mne prostě díváte a věříte. Právě tak jako Petr a Jan řekli: „Podívej se na nás.“ Jinými slovy, sleduj nás. Vidíte? A když oni uviděli, že má víru; a já vidím, že vy víru máte.

173 Tak tedy nyní... ano, já vidím. Je to něco kolem vaší ruky. Ó, je to vysoký krevní tlak. Lékař ovinul něco kolem vaší ruky. Je to tak. Ano, prosím. Je to tak. A řekl, že máte vysoký krevní tlak. Ale je tam ještě něco. Och, já je vidím. Oni se připravují k nějakému... ó, to je operace. Vy se chystáte na operaci. Jedná se o ženskou nemoc. Mají vás operovat v průběhu několika následujících dnů. Je to tak. Jistě. Nuže, vidíte, co tím míním? Když s ní dál mluvím... když s ní dál mluvím, pak se odhaluje více věcí. Vidíte, co tím míním. Rozumíte? Nuže, to nejsem já. Zeptejte se této ženy, zda se to zakládá na pravdě nebo ne. Zeptejte se jí. Každý z vás, kdo ji zná, vidíte. Podívej se sem ještě jednou. Věříš, že Bůh mi může říct, kdo jsi? Pomůže ti to? Paní Darlingová, teď můžeš jít domů a věř z celého svého srdce.

174 Věříte teď Ježíši Kristu? Možná bychom měli zvednout ruce a vzdát mu slávu. On je Bohem. Nebeský Otče, my Ti za to děkujeme. Teď prosíme, abys dovolil těmto lidem vidět, že i my můžeme mít

svědectví, že tentýž Ježíš... Můžeme ráno vydat svědectví, že jsme ho spatřili. On byl dnes večer zde s námi ve formě Ducha svatého. My Tě milujeme, Pane Ježíši. Udělej, aby to všichni lidé mohli spatřit a uvěřit tomu. Prosíme, Pane, v Ježíšově jménu. Amen.

Marek 9:23

175 Nuže, budte uctiví, soustředění a ohleduplní. Nuže, nyní zde stojí tato žena. Nuže, my jsme... domnívám se, že se neznáme, že ano, paní, vy, která stojíte přede mnou. Vy mě neznáte, já neznám vás, ale... nikdy jsme se nesetkali. V pořádku. Nuže, jste... věříte stále všichni? Budte soustředění. Budte opravdu soustředění. „Můžeš-li věřit, všechno je možné.“ Amen. Něco jsem zpozoroval. Na chvíli se pozdrším. V pořádku. Pohleď sem na chvíli, sestro, která stojíš tady na pódiu. Jestliže já tě neznám, pak Bůh tě zná, pokud On mi ukáže něco o tobě, o čem ty víš... Pokud o tobě nic nevím, pak jsi pro mě úplně cizí. Ale jestli mi On něco zjeví, o čem ty víš, jestli to je správné nebo ne, pak budeš moci dosvědčit, jestli to je správné nebo špatné.

Ale jedna z tvých největších potíží, tvá největší potíž je nervozita. Máš jisté trápení, které způsobilo žaludeční potíže. Máš žaludeční potíže a nervozitu. A ta nervozita vyvolává žaludeční potíže a působí kyselost na dně tvého žaludku. A způsobila peptický vřed ve spodní části žaludku. A ty mastné kyseliny, a tak dále, působí říhání. A pak tě vidím, jak se u stolu odvracíš od mnoha jídel. To je přesně...

A právě nedávno jsi prožila veliký šok. Je to veliký žal způsobený smrtí. Byl to tvůj manžel. On právě nedávno odešel. A to způsobilo, že jsi tak nervózní. Souhlasí to, že? Já věřím, že to s tebou bude v pořádku. Jdi a sněz svou večeři. Ježíš Kristus... věříš? Jen měj víru v Boha. Tak je to správné.

Jan 4:18

176 Nuže, tato paní zde, můžete se na chvíli podívat sem tímto směrem? Jsme si cizí. Neznáme se. Ale Ježíš Kristus nás oba zná. Dobře tedy, jestli mi Pán Ježíš zjeví něco, tak jak On řekl té ženě, která měla pět mužů a vy jste... kdybych vám řekl, že máte nádor, vřed, rakovinu, domácí problémy nebo cokoli jiného, pak byste věděla, že to pochází od Boha, je to tak?

Jan 14:12

177 Vidíte, On řekl tamté ženě jednu věc a celé město dělalo pokání a tady On dělá více, protože řekl: „Skutky, které já dělám, budete dělat i vy; a budete dělat větší než tyto.“ Víím, že překlad krále Jakuba říká „větší,“ ale Emphatická diaglotta říká „více“. Větší nemohly být učiněny. On zastavil přírodu, vzkřísil mrtvé. Můžeme pouze udělat

více, vidíte, co do počtu, ne co do kvality.

Vy rovněž trpíte nervozitou. A máte ženskou nemoc a v podstatě se jedná o ženskou poruchu. Máte také žaludeční potíže, které vás trápí. Je to tak. Věříte, že On vás může uzdravit? Věříte, že On to udělá? Někdo vám leží na srdci, souhlasí to? Váš manžel. On tu není. Věříte, že mohu říct, co... jestli Ježíš zjeví, co není v pořádku s vaším manželem, uvěříte mi, že jsem Jeho prorokem nebo služebníkem? On je velice nervózní, a to u něho způsobilo potíže s prostatou. Je to tak, že? Mějte víru, nepochybujte, jen věřte celým srdcem.

178 Okamžik. Něco zde nehraje. Ano, tady je to. Je to vaše maminka a ona sedí zrovna tam vzadu na konci této lavice. Ona má Parkinsonovu nemoc. Vy se za ni modlíte, je to tak, že? Paní Harrisová (to je vaše jméno), věřte celým srdcem, vraťte se a položte ruce na svého manžela, na svoji maminku a uzdravte se ve jménu Pána Ježíše Krista. Mějte víru v Boha.

179 Věříte Bohu? Nuže, myslím si, že by to mělo způsobit, abychom ho začali oslavovat. Nemyslíte? Vzdejme mu slávu a řekněme: „Děkujeme Ti, drahý Pane. Nebeský Otče, jak Ti děkujeme a chválíme Tě. Požehnáno buď svatě jméno Pána Ježíše Krista. Vzdáváme slávu a čest a díkuvzdání a chválu v Ježíšově jménu. Amen.“

Mějte víru, nepochybujte, jen věřte, že to, co Bůh řekl, je pravdivé. Nic víc není třeba. Buďte opravdu soustředění a dívejte se tímto směrem.

Jan 1:42

180 Nuže, tady je muž. Jsme si cizí, ale Ježíš Kristus nás oba zná. Věříš mu? Věříš, že jsem Jeho služebníkem? Ano? Nuže, když se Ježíš potkal s jistým mužem, to byl (On při něm vykonal zázrak), byl to Šimon, že ano? On byl prvním mužem, kterého potkal. V pořádku. Řekl Šimonovi, jak se jmenuje. Nyní, ať mi Pán pomůže poznat něco, co tě trápí, že to je... ano, teď to vidím. Jsou to střevní potíže... tlusté střevo. Je to nafouknuté tlusté střevo. Rovněž nejsi odsud, ty jsi ze západu, z Kalifornie.

181 Je tu někdo s tebou. On má modlitební lístek, abych se za něj modlil dnes večer. Sedí tam, je to tvůj přítel a trpí nervozitou. Jakoby zhroucením nervového původu. Věříš, že i on bude uzdraven? Já také. Věříš teď, že Ježíš mi může říci, jak se jmenuješ? Pan Hambrey. Vrať se tedy, polož ruce na svého přítele, uvěř celým srdcem a oba se můžete vrátit a být zdraví ve jménu Pána Ježíše Krista. Věříš? Teď se

pomodleme s tím mužem, který... právě teď, modleme se.

Začneme se modlit za nemocné. Nuže, jak se ti vede? Mluvíš anglicky? Ano. Věříš, že jsem Božím služebníkem. Právě to mi bylo andělem řečeno; on řekl: „Jestliže přiměješ lidi k tomu, aby ti uvěřili...“ Ne, aby mi věřili jako Jemu, ale aby uvěřili, že On mě poslal... jedná se ti o tvého malého chlapce. Je to tak. Věříš, že Bůh může říci o jeho potížích? Uvěříš tomu? On je nervózní. Je to způsobeno leknutím, vystrašil ho pes. Je to tak. On se z toho uzdraví, vezmi ho zpět a věř tomu celým srdcem, on se uzdraví — to byl pouze šok. Já na něj vkládám ruce v Ježíšově jménu. Neboj se, on se z toho dostane, bude v pořádku, vidíš. Buď vděčný.

Věříš z celého svého srdce? Amen. „Můžeš-li věřit...“ Tato paní, která sedí tamhle a zrovna něco říká nějaké jiné *paní*. Ona má nemocné dutiny. A před chvílí se vám něco přihodilo — to byla vaše dutina, ona byla uzdravena. Amen. Věřte tomu a vraťte se domů a uzdravte se. Věříš?

Tam uprostřed obecenstva, věříš? Ty, s tvou zvednutou rukou, co tam sedíš. Věříš mi, že jsem Božím prorokem? Pak už tě ta kýla déle nebude trápit. Tvoje manželka je velice nemocná. Lékaři ani neví, co s ní je. Polož na ni ruce, věř tomu celým svým srdcem. On ví, co ji trápí. Ona se uzdraví, pokud tomu budeš věřit.

Věříš, že Bůh může uzdravit tvé srdce, ty, který tam stojíš? Pak se tedy vrať domů... a uzdrav se.

Nuže, je Ježíš Kristus uprostřed nás? Co si o tom myslíte, vy, malá paní, která tam sedíte a díváte se přímo na mě, tady ve druhé řadě? Vy máte problémy s hrudníkem. Věříte, že Ježíš Kristus vás uzdravuje? Vstaňte a přijměte to tedy. Amen. Mějte víru v Boha. Nepochybujte o tom.

Ta paní, tamhle, která se sem dívá, ta v tom červeném svetru, která sedí na... Ona má problémy s dutinami. Věříte, že Ježíš Kristus vás uzdravuje? Postavte se a přijměte své uzdravení. Tak je to třeba dělat.

Nuže, co si o tom myslíš ty, bratře, který tam sedíš? Věříš mi, že jsem Jeho prorokem? Věříš, že mi Bůh může zjevit tvé problémy? Tvoje alergie už zmizela. Ježíš Kristus tě uzdravil. Věříš tomu z celého srdce? Amen.

¹⁸² Nuže, kde jsme se zastavili? Lístek 15, je to tak? Modlitební lístek 15? Kolik z vás má ještě modlitební lístky? A rádi bychom se těch

modlitebních lístků zbavili. Seřadte se sem na této straně. Dovolte, abych vám ukázal... rád bych vám ukázal, že uzdravení nepatří pouze jednomu člověku. Rád bych vám ukázal, co je Bůh schopen udělat skrze své pokorné služebníky, kteří jsou tady. Pojdte sem, bratři. Zajímalo by mě, bratři, jestli byste nemohli přijít sem dolů, sem ke mně. Nuže, pojdte dolů z pódia. Pojdte sem dolů na chvíli. Ano, v pořádku. Budeme se modlit za tyto lidi zde. Chci, aby se lidé přesvědčili, že Bůh používá své služebníky. Pojdte. Pojdte, vy kazatelé, pojdte rovnou sem dolů. Já tu budu spolu s vámi. Rád bych vám ukázal, že Bůh uzdravuje nemocné skrze vaše pastory. Na tom nezáleží, to se může stát jakýmkoliv způsobem. Amen. Je to tak.

Vy všichni, kteří máte modlitební lístky, pojdte sem. Nepochybujte, věřte. Věřte tomu z celých svých srdcí? A teď pastoři, ti z vás, kteří jsou zde dole, potřebuji vás všechny a každého jednotlivě. Zatímco se budu modlit, chci, abyste vy všichni nebo přinejmenším někteří z vás sestoupili sem, a ať se vaše ruce dotýkají každého, kdo se nachází v této řadě, vidíte. Já nemohu přistoupit ke každému jednomu z nich, ale vy ano. Sestupte sem dolů mezi tyto lidi.

A vy tam, věřte. Za chvíli k vám přistoupíme. Věřte spolu s námi. Každý jeden z vás tam v *hledišti*, zapamatuje si, Ježíš Kristus vás zná. On ví přesně o tom, co si myslíte. On o tom ví. Není tu nikdo, koho by neznal. Vidíte to? A tak On je tu. To je On. To nejsem já. Já jsem pouze váš bratr. Teď věřte, zatímco já se modlím. Budu se modlit za vás a za tyto pastory.

¹⁸³ Vidíte, já nechci odejít z města, aby lidé říkali: „Dobrá, byl tu evangelista, udělal to, a to.“ Rád bych, abyste věděli, že váš pastor má stejnou autoritu. On nemusí mít vidění. Ta mohou přijít pouze jednou za generaci. Ale on má tu stejnou autoritu od Boha položit na vás ruce. Je to přesně totéž.

Nuže, modleme se. Mějte své hlavy skloněny. A jeden každý, když pocítí dotek pastorovy ruky, prostě pamatujte, můžete pustit váš modlitební lístek, zvednout své ruce a děkovat Bohu za své uzdravení a pak, až budete odcházet, uvidíte, co se bude dít.

¹⁸⁴ Náš nebeský Otče, my jsme zde shromážděni uprostřed tohoto lidu v přítomnosti všemohoucího Boha. Ó, věčný Jahve, který jsi zplodil Ježíše Krista, svého Syna. Modlím se jako tito služebníci, kteří jsou Božíma rukama. Vkládám ruce na tuto sestru zde. Modlím se, abys ji vyhověl, a také jednomu každému, skrze moc Ježíše Krista. Sestup na toto obcenstvo právě teď, zatímco tito pastoři se dotýkají těchto lidí.

A ať je každý jeden uzdraven ve jménu Ježíše Krista.

¹⁸⁵ Satane, ty jsi přišel o své postavení. Ježíš Kristus je přítomen, aby pomazal tyto kapesníky k uzdravení těchto nemocných a ke konání toho, co zaslíbil. A my, jakožto církev, tě vyzýváme skrze svatou víru ve vzkříšení a Jeho přítomnost teď po dvou tisících letech působící duchovně skrze Jeho církev. Vyjdi z těchto lidí ve jménu Ježíše Krista a nech je na pokoji. Vyjdi ve jménu Ježíše Krista.

Zatímco oni vkládají ruce na nemocné, pokud je tu nějaký hříšník nebo nějaká osoba, která chce být zachráněna, která chce přijít sem k oltáři, ihned se zvedni a přijď sem k oltáři, my jsme zde, abychom poskytli pomoc. Jestliže osobní pracovníci přijdou spolu s nimi, postavme se a pojďme. Všichni, kteří sem chtějí přijít, abychom se modlili, prosím, pojďte hned. Ať již máte modlitební lístek nebo ne, jste zváni přijít sem právě teď a my na vás budeme vkládat ruce. Pojďte, zatímco čekáme.

Jestli tu je nějaký člověk v nouzi, který potřebuje Ducha svatého, potřebuje spasení, potřebuje Božské uzdravení, jsme zde jako služebníci Kristovi, abychom vám sloužili podle našich schopností vkládáním rukou a rádi bychom vás viděli naplněné Duchem.

Všichni, kteří si přejete mít tohoto Ježíše, jenž zná tajemství vašich srdcí... Ti z vás, kteří jej neznají a pociťujete ten neznámý, jemný pocit ve svých srdcích... vím, že takoví zde jsou. Duch svatý mi to říká. Přijďte sem nyní. Pojďte sem. Povstaňte ze svých sedadel a pojďte sem... řekněte: „Pane Ježíši, přicházím, protože Tě potřebuji. Přicházím, abych Tě přijal.“ A ať ti Bůh splní tvoji prosbu, pokud jen nepochybuješ, věříš celým srdcem, že ty věci, na které se díváš právě teď, jsou skutky Ježíše Krista. I když jsi metodistou, pojď. I když jsi baptistou, nazarejcem, poutníkem svátosti, římským katolíkem, ortodoxním Židem nebo páchnoucím hříšníkem, ateistou — nezáleží mi na tom, kdo jsi, jen pojď sem ve víře v Boha a uvidíš, co se teď bude dít. Pojďte. Rád bych vás viděl zde shromážděné.

Já věřím, že Duch svatý v tomto rozhodujícím okamžiku této pozdní hodiny, když náš čas už vlastně vypršel; a přece věřím, že právě teď se Bůh chystá vyhovět tvé žádosti, pokud mu jen uvěříš. Ty jsi ho viděl. Já ti zcela jistě mluvím pravdu. Věříte mi opravdu?

Jeden každý z vás, který něco od Boha potřebuje, ať povstane. Postavte se tady stranou. Někteří, ať povstanou na svědectví, ať řeknou: „Já jsem svědkem, Pane, že je tu něco...“ Povstaňte, tam kde

jste. Povstaňte, jestli potřebujete Boha. Je to tak. Jestli nemůžete přijít, řekněte: „Něco od Tebe potřebuji, Kriste.“ Nuže, prosím, věřte mi. Věříte mi, že to je Bůh, který ke mně mluví. Pokud věříte, zvedněte své ruce. Děkuji. Nuže, protože věříte... že jsem vám řekl pravdu, Bůh dosvědčil, že jsem vám řekl pravdu. Bůh je zde jakožto svědek, že jsem vám řekl pravdu. Nuže, právě teď vám říkám pravdu.

Jestliže pozvednete své zraky k Bohu a s vírou řeknete: „Pane Ježíši;“ jestli jsi hříšníkem, řekni: „Vyznávám svůj hřích.“ Jestli si přeješ Ducha svatého, řekni: „Pane, potřebuji Tvé požehnání, které by mi poskytlo světlo, chtěl bych Ducha svatého.“ Pokud jsi nemocný, řekni: „Potřebuji uzdravení, Pane. Nyní to očekávám od Tebe. Já tomu věřím.“ Jestliže to uděláte, pak to dostanete.

¹⁸⁶ Nuže, pozvedněme své ruce, jeden každý svým vlastním způsobem. To bude teď vaše vyznání. A já se budu modlit za vás tady. Teď tomu věřte a modlete se. Já se budu modlit za vás a vy se modlete za... ve svém nitru, modlete se. Vyznejte mu své chyby, vyznejte své slabosti, slibte Bohu, že již nebudete více slabí, ale mocní. Vy nejste zbabělci. Nebudete už nemocní. Nebudete již déle rozsévat hřích. Budete sloužit Bohu. Udělejte své vyznání a věřte tomu. Jedná se o vaši duši. Je to vaše zodpovědnost. Je to tak.

Na někoho sestoupil oheň. Tak se to má dít. Jen věřte.

¹⁸⁷ Pane Ježíši, je pozdní hodina. A je to ten rozhodující okamžik, ten poslední den svátku, který zde máme, ta poslední chvíle, ta poslední příležitost. Tito lidé jsou v potřebě. Ať Duch svatý sestoupí, Pane. Ať tito lidé pocítí a poznají, že to je Bůh, Kristus v jejich životě, který se snaží přijít se svou mocí. A dej jim velikou a hlubokou touhu do jejich srdcí. Vyslyš, Pane. Naplň je Duchem svatým a uzdrav nemocné a ať je vzdána sláva Tvému jménu.

¹⁸⁸ Nuže, satane, ty jsi prohrál bitvu. Jsi poražen v tomto shromáždění. Přišel jsi o vítězství. Prohlašuji vítězství ve jménu Ježíše Krista. Jdi pryč, satane. Nemůžeš je už déle držet. Já si je nárokuji jakožto trofeje pro Pána Ježíše Krista.

